

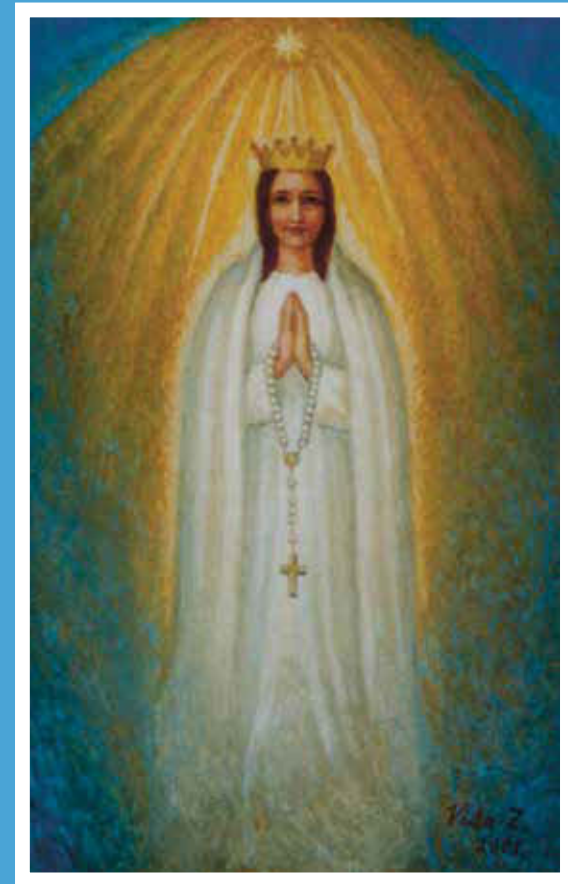


Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2018. nov.–dec.
XXIII/6. szám

Ára: 350,- Ft



Szőkefalva – Fény Királynője, kegykép

Mennyország napsugara

Ó, Mária,
szép, mint a Hold,
sugárzó, mint a Nap,
akinek arcát nézik a boldogok,
és visszatükrözik az angyalok,
tedd, hogy mi, gyermekeid,
hasonlók legyünk hozzád!
Add, hogy lelkünk befogadja
szépséged egy sugarát,
amely az évek haladtával sem halványul el,
hanem újból felragyog az örökkévalóságban.
Ó, Mária,
a mennyország napsugara,
keltsd fel az életet mindenhol,
ahol homály takarja!
Valahányszor visszasugárzol gyermekeid arcán,
legyünk a Te fényed és izzásod visszasugárzásai!
Ó, Mária,
aki szép vagy, mint a Hold,
pompázó, mint a Nap,
erős, mint a rendezett hadsereg,
add, hogy ne a gyűlöletre támaszkodjunk,
hanem vessük magukat a szeretet lángjába.
Amen

XII. Piusz pápa imája

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretetláng Naplóból (23)	1
Szűz Mária az Újszövetségben (1.)	4
A helyes katolikus válasz a „meleg büszkeség” rendezvényekre	11
Pio atya és az angyalok	16
Felajánlás Jézus legszentebb Szívéhez	18
Az emberiséget fenyegető veszélyek	18
A Torinói lepel és a Triduum Sacrum	23
Katolikus Egyház, merre tartasz?	25
Magyar engesztelés	29
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Szentségimádások hazánkban	34
A katolikusok igazi kincse az Eucharisztia (Bocsa József SchP)	35
A Szent Test és a Szent Vér tisztelete	39
Mária-kegyhelyek	
Szőkefalva	41
Szőkefalva öt titka	42
Mária kicsinyei	
Nem mindenkinek adatott meg	45
Rózsafüzér	
Elmélkedési gondolatok	47

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Venerata statua in legno della

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (23)

1963. február 7.

Délután a Szűzanya újra sürgetett, hogy Szeretelángját adjuk tovább. Kért, hogy bármily nehézség elé kell állnom, ne féljek, Ő velem van. S minden sikertelenség és a megaláztatások, melyek rám zúdulnak, mind lendítői a szent ügynek.

Még aznap az Úr Jézus így szólt:

„Kislányom, nagyon is elmerülsz a földiekben.”

Az Úr Jézus ezt azért mondta, mert a gonosz zavargása után némi kikapcsolódás volt lelkemben. De az Úr szavaira szívem hirtelen megremegett, és nagyon szomorú lettem. Ő azonban kedves hangon, szeretetteljes szavakkal vigasztalt:

„Nem azért mondtam, hogy elcsüggedj, sőt inkább serkenteni akarlak, hogy *küzdelmekben ne hogy a földre nézve keress enyhülést, csak Rám tekints!* Én azt akarom, hogy szorosan Hozzám simulva és Rám hagyatkozva nehéz küzdelmekben csak fölfelé nézz.”

Majd elmondta, hogy milyen lenne életem, ha most csak a test szerint élnék, ha úgy folytatnám életemet, mintha nem volna örök céloim. Utána elmondta, hogy milyen lesz az életem a szenvedésekkel telített élet után.

„Mi várunk, Én és Anyám, érdemeid jutalmaként.”

Az Úr Jézus szavaiból nem tudok visszaadni többet. Ezeket csak azért írtam le, hogy nehéz óráimban visszaemlékezsem az Úr szeretettel teljes jóságára, mellyel újra és újra megerősít.

1963. február 9.

Az esti Ave Maria elharangozása után az Úr Jézus elé borultam, hogy esti imámat elvégezzem. Alig kezdtem hozzá hálaadó imámhoz, amikor *az Úr Jézus ezt mondta háromszor egymás után:*

„*Szenvedéseidet a vértanúságig fogom fokozni.*”

Utána nagy csend lett. Végtelen jóságában elmerülve bocsánatot kértem Tőle (az) én és családom s egész egyházközösségünk megbántásaiért, és engeszteltem Őt mindazok helyett, akik bármely okból megbántották Őt, a Szent Szűz Szeretelángjára hivatkozva, hogy árássa ki kegyelmi hatását mindenkire. Majd csendben elmerülve az imént mondott szavaira gondoltam. S Ő ebben a pillanatban újra megismételte szavait háromszor. Szavai most lelkemben úgy hatottak, hogy azok nyomatékos megisméltése örvendező hálaadásra készítetett. A nagy csendben félhangosan beszéltem Hozzá: „Imádott Jézusom! Lelkem örvendezése oly nagy, alig találok szavakat! Ily nagy kegyelem, melyre engem

méltatsz: szenvedni a vértanúságig! Mondd, imádott Jézusom, tudsz-e még nagyobb kegyelmet adni? Úgy érzem, ez Szíved szeretetének teljessége.”

Most bűneim fölött igen nagy bánkódást éreztem. „Imádott Jézusom! Szavak immár nem jönnek ajkamra, szemeim könnyes áradata beszél nyelvem helyett.” Sokáig sírtam ott Nála, és áldottam Őt. Ő pedig éreznem engedte, hogy ami miatt annyira szenvedni enged, azok nem semmiségek, sőt a vértanúság lesz teljes bizonyítéka sötét szenvedéseimnek.

„Imádott Jézusom! Sok-sok szavad között, melyekre eddig méltattál, *ez számomra a legédesebb szó: szenvedni a vértanúságig.* Ez nyomatékos hitelességet nyomott lelkembe, és mint kitörölhetetlen vigasszal, szüntelenül táplálom lelkemet. Édesanyám, Szeplőtelen, Fájdalmas Szent Szűz, most Neked is köszönöm, hogy Szeretelángod kegyelmi hatása által ily nagy érdemszerző lehetőséget árasztottál rám. Örvendezésem azóta is állandóan él lelkemben. *Ő, jöjj, áldott szenvedés, mely által életemet adhatom a szent ügyért!”*

1963. február 10.

Siettem Hozzá, és először a zsolozsmám végzéséhez kezdtem. Igyekeztem kellett, hogy még a sötét beállta előtt befejezzem. Fázni is kezdtem. Nem az idő tartama volt hosszú, hanem a mi templomunk igen hideg, és a fázás kezdett erőt venni rajtam. A hideggel különben is igen sokat küszködtem. Most is ez késztetett távozásra. Az Úr Jézus marasztaló szavakkal, szinte esdekelve kért:

„Ne hagyj itt! Egyedül maradok, vigasztalás nélkül.”

És lelkemben felsóhajtott:

„Ó, de sokat vagyok egyedül!”

És megkérdezte:

„Mondd, mióta megosztottam veled házamat és számodra állandó bejárást biztosítottam, amikor Hozzám jöttél, találtál-e valakit Nálam?”

Lehajtott fejfel mélyen gondolkodni kezdtem. Még ezen idő alatt egyszer sem találkoztam senkivel sem. Lelkembe a szomorúság fájdalma hasított bele. Ő pedig tovább kérlelt:

„Látod, ezért ne hagyj magamra! Hadd osszam ki neked kegyelmeim bőségét, melyek fel vannak halmozva Szívem mérhetetlen szeretetében. A mi bensőnk együtt érezzen! A mi szívünk együtt dobbanjon! Hozz sok lelket Hozzám! A mi kezünk együtt gyűjtsön!” És újra kért: „Maradj Nálam! Meghálálom. Majd ha te is elhagyott leszel, Én sem foglak elhagyni. Ott leszek melletted szorongatott helyzetekben. Különben most is hazakísérlek szemeim átható tekintetével.”

„Imádott Jézusom! *Kegyelmeid bősége könnyeim áradatát indítja meg. Ismét bűneim bánata az, mellyel felelni tudok jóságos szeretetedre. Légy irgalmas, és*

add kegyelmedet, hogy átható tekintetedet, mellyel kísérsz, el tudjam viselni.” Az Úr Jézus szeretete lenyűgözött. Hideg és fáradság megszűnt bennem, csak az Úr szomorú kérése, mely lelkemben hangzott, csak az áradt szét benne.

1963. február 12.

A Szűzanya tudtomra adta, hogy nemcsak az én közelemben van Szeretelángjának nagy fényessége, hanem elárasztja vele családom minden tagját is, és *a gonosz nem tudja őket bűnre vinni.* Ezért lelkük az által a kegyelem által, melyet reájuk áraszt, megerősödik és alkalmassá válik még több kegyelem befogadására.

1963. február 13.

A reggeli ébredésnél az Ő csodálatos békéjét árasztotta el bensőmben. A mélységes hallgatás és csend volt az én imám. A szentáldozás után sem nyílt szóra ajkam. Erre a csodás kegyelemre semmi szót nem találtam. Olyan csodálatos volt ez a kegyelem, mely szinte percről-percre nagybodott! Azt kell írnom, hogy szinte elragadott a földtől. Végre ajkam szóra tudtam nyitni, s megkérdeztem: „Imádott Jézusom, én, méltatlan, mit cselekszel velem?” Ő szelíd, leheletszerű sugallatával elárasztotta lelkemben azt az érzést, hogy most lelkemet nyílegyenes röptében isteni lényének végtelen szeretetéhez vonzotta.

„Teszem ezt azért – mondta az Úr –, mert nagyon szeretlek.”

S ahogy lelkem így egyesült Vele, mintha elhagytam volna testem földi létét. Míg testem a földi munkámat végezte (aznap különösen sok dolgom volt, mert leányomnak, aki súlyos beteg, háztartását kell vezetnem), sok elfoglaltságom között is lelkem Istennel való egyesülését nem zavarta semmi. Sőt, *mintha lelkem egy magaslaton lebegett volna,* és onnan tekintett le testem szorgos tevékenységére. Ez a rendkívüli lelkiállapot mintegy hullámszerűen nagybodott lelkemben. Házimunkámat megszakítottam, mert ígéretet tettem, hogy a Szent Szűz kegytemplomában mindennap déltől egy óráig engesztelő szentséglátogatást végzek. Utána még fiam megkért, hogy hivatalos ügyét lennék szíves elintézni. Ez a sok tennivaló mind egy napnak a munkája volt. Testemnek sok szorgalommal kellett mindezt megtenni, s ezen idő alatt is lelkem magasán szárnyalt Isten közelségében. Estefelé kezdett megszűnni lelkem különös könnyedsége, és lassan teljesen eloszlott. Mikor pihenőre tértem, még elővettem a Szent Szűz Szeretelángjáról leírt közléseket. *Vissza-imádkoztam a Szűzanya szavait, mennyire méltatlan vagyok ennyi kegyelemre, és hosszan könnyörögtem a fokozott alázatosság kegyelméért.*

(Szereteláng Lelki Napló 119-121. o.)

Szűz Mária az Újszövetségben (1.)

Szűz Mária az Újszövetségben

A Mária-tan forrása: a kinyilatkoztatás.

Szűz Máriát az Újszövetség adataiból igyekeznünk megismerni, de felhasználjuk a kinyilatkoztatás másforrását, a Szentmagyományt is. A Szentírás értelmezésében nem emberi bölcsességre támaszkodunk, hanem a tanító Egyház vezetésére. Az Úristen ugyanis, ahogyan XIII. Leó pápa is tanítja a Providentissimus Deus kezdetű körlevelében, a Szentírást az Egyház gondjaira bízta. Következőleg az Egyház feladata Isten Szavának hűséges őrzése és hiteles, azaz tévedés nélkül való magyarázata. Az Egyház – hangsúlyozza XII. Piusz pápa – ebben a megbízatásában nem pusztán emberi erőre támaszkodik, hanem az Igazság Lelkének segítségére. Ez azért is elengedhetetlen, mivel a Szentírásnak nem minden része könnyen érthető, amire már Szent Péter figyelmeztette a kisázsiai keresztényeket. Több mariológikus helynek, amint látni fogjuk, ma sem teljesen világos az értelme, a szentírás magyarázóik és hittudósok véleménye nem egyöntetű azokra vonatkozólag. Helyes értelmük nem mindig kifejezetten szembevetendő, nem mindig az, amit a kifejezés önmagában mond, vagy amit a szavak közvetlenül jelentenek. Gondoljunk csak Jézusnak a kánaeni menyegzőn Máriához intézett szavaira: «Asszony, a mi gondunk ez? Még nem jött el az én óráim». A Szentírás igazi értelme a szakemberek állandó tanulmányozása révén bontakozik ki, akiknek az Isten szándékolta értelmet kutató munkájukban XII. Piusz pápa Divino afflante Spiritu kezdetű körlevele szerint, amelyet a Pápai Bibliikus Bizottság utasításai hangsúlyozva megismételnek, nézniük kell a párhuzamos helyeket, a Szentmagyományt, a hit-hasonlóság követelményeit, mindenekelőtt pedig a tanító Egyháznak megállapításait. Ennek megfelelően a Mária-tan kifejtésében mi mindenkor azt a véleményt követjük, amely ezeknek a követelményeknek eleget tesz; ahol pedig szükségesnek vagy érdemesnek gondoljuk, tájékoztatás végett megemlítünk egyéb felfogásokat is. A Máriára vonatkozó egyes helyeket pedig külön-külön szemléljük, de mégsem egymástól elkülönítve és szétszakítva, hanem mindenkor, az egész kinyilatkoztatás fényében és összefüggésében. Így jutunk el az illető szentírási szakasz tanításának helyes ismeretére, ennek segítségével pedig a Mária-tisztelet hittanilag biztos alapvetéséhez.

Az Ószövetséggel külön nem foglalkozunk. Mivel azonban P. Augustin Bea, a római Pápai Bibliikus Intézet kiváló tanára tanulmányában rámutat, hogy Mária alakja sokkal gazdagabb és magasztosabb az Ószövetség lapjain, mint gondolnánk, a Mária-tan kifejtése folyamán. Máriának ószövetségi elő-

képeire és a róla szóló jövendölésekre utalni fogunk, azok jelentését számba vesszük, hogy ezek segítségével a Szűzanyának minél tökéletesebb ismeretére juthassunk, és fel tudjuk ismerni azt a páratlan hivatását és szerepét, amelyet az Úristen a bukott emberiség megmentésében öröktől fogva szánt neki.

A mariológikus részeket nem a szentiratok egymásutánjában, hanem időrendbe szedve szemléljük. Jelezzük a felhasznált irodalmat is, nemcsak munkánk forrásainak megjelölésére, hanem segítségül azoknak, akik a Mária-tan sokrétű problémái egyikében vagy másikában szeretnének jobban elmélyedni.

Szűz Mária az újszövetségi Szentírásban.

Az Újszövetség 27 könyve közül hatban találunk kifejezett említést vagy utalást a Szűzanyáról.

Szent Máté apostol és evangélista a zsidóból lett keresztényeknek írta evangéliumát. Ezért azokat az eseményeket emeli ki a Megváltó életéből, amelyekben a próféták jövendöléseinek beteljesedésével rámutathat és igazolhatja, hogy Jézus, Mária Fia, az ígért Messiás. Így elsősorban Jézusnak szűztől való születését, Betlehemben való világra jöttét, a napkeleti bölcsek hódolatát, az egyiptomi menekülést és a Názáretbe való visszatérést örökíti meg.

Szent Márk evangéliumában Szent Péter igehirdetését írja le. Az apostolok igehirdetésének pedig elsődleges célja az volt, hogy ráirányítsák a figyelmet Jézus nyilvános működésére, és megváltói tevékenységére, amelynek ők maguk is szem- és fültanúi voltak. Ezért nem beszél Szent Márk Jézus gyermekkoráról és anyjáról, hanem Jézus nyilvános működésének megkezdésével, illetve a Messiás útját készítők Keresztelő Szent János fellépésével kezdi evangéliumát. Szűz Máriára kétszer utal: amikor elmondja, hogy Jézust nem becsülték hazájában és hogy az Úr apostoli munkája közben nem akart találkozni rokonaival és édesanyjával.

Szent Lukács, Szent Pál hűséges munkatársa, vérbeli történészként, ahogy maga bevallja Teofilnek evangéliuma előszavában, szorgalmasan és gondosan utánanézett mindannak, amit leírt. Ő ugyanis nem volt Krisztus tanítványa, nem is látta, nem is hallotta a Mestert. De a Szentlélek sugalmazása nem zárja ki a szentíró egyéni anyaggyűjtő tevékenységét, sőt eszköz jellegének természetes velejárója és tartozéka. Így örökíti meg Jézus gyermekségének történetét és ezzel kapcsolatban Anyjára, Máriára vonatkozó eseményeket. Az Apostolok Cselekedeteiben a Szentlélekvarással kapcsolatban szintén megemlíti Máriát. Kitől tudhatta meg Szent Lukács a leírt eseményeknek részletes és pontos adatait? Kitől tudhatta meg azokat a legbensőbb érzéseket Mária jegyessége és anyasága idejéből? Mert Szent Lukács nem csak Mária szavait és tetteit ismeri, de szíve legegényibb érzéseit, gondolatait és titkait is, amint azt

látni fogjuk. Két alkalommal mintha utalna forrására. A pásztorok látogatásával és Jézusnak a templomban való megtalálásával kapcsolatban megemlíti, hogy Mária ezeket az eseményeket megőrizte szívében. Ennek alapján általános a vélemény, hogy Szent Lukács történeteinek elsődleges forrása maga a Szűzanya. Mária így kettős értelemben is kútfő: nemcsak a valóságos emberi testet öltött Istenembert, a történeti Krisztust adta a világnak, hanem az emberi szóban megtestesült isteni Igét is, Krisztust a Könyvben. De Szent Lukács nemcsak történész, hanem Szent Pál szerint orvos, a hagyomány szerint meg festő is. A hagyomány több Mária-képet, többek között a világhíres czenstochovait, Lukácsnak tulajdonít. Lukács szerzősége azonban egyáltalán nem biztos. Evangéliumában azonban a legszebb Mária-képet örökítette meg. Nem Mária arcát ismerjük meg belőle, hanem lelkét és szívét.

Szent János apostol evangéliumában két sokatmondó jelenetben, a kánai menyegzős csodával és a keresztfa alatti eseménnyel kapcsolatban beszél Máriáról. A Titkos Jelenések Könyvében pedig a Napba öltözött Asszony dicséretét zengi.

Mária Krisztus fényében.

Első hallásra önkéntelenül felvetődik a kérdés: miért közölnek az Újszövetség szent Könyvei ilyen keveset Máriáról? A kérdésre sok és különféle feleletet adtak az idők folyamán a hittudósok és a szentírás magyarázat hivatott mesterei. Nem célunk most ezeket felsorolni. De ha figyelemmel olvassuk az újszövetségi Szentírás mariológikus részleteit, akkor észrevesszük, hogy Szűz Mária sohasem szerepel magánszemélyként és egyedül, hanem mindig szent Fiával, Jézussal. A katakombákban sem találni önálló Mária-képet. Ahol a Szűzanya szerepel, mindig Krisztussal együtt van ábrázolva. Közép-európának legrégebbi Mária-ábrázolása a IV. századból származó őskeresztény sírkamrában található Pécsett. Itt sincs egyedül, hanem karján a kis Jézussal. Helyesen állapítja meg a világhírű magyar hittudós, Horváth Sándor: »Mária jelentősége és dicsősége Krisztushoz fűződik. Krisztus nélkül éppoly szürke nő maradt volna, mint Izrael többi leányai, úgy hogy még nevét se jegyezte volna fel a történelem«.

Éppen ezért magánéletéről, szüleiről, születési helyéről és idejéről, nevelkedéséről, gyermekkoráról, élete utolsó szakaszáról, és annak befejezéséről semmit sem írnak a szent könyvek. A Szenthagyományból sincs semmi biztos adatunk. Haynald kalocsai bíboros-érsek több bíboros és püspök csatlakozásával kérte XIII Leó pápát, hogy 1885-re hirdesse meg az egész világon Szűz Mária születése 19. évszázados jubileumának ünnepélyes megemlékezését. A pápa a kérdést kivizsgáló bíborosi bizottság javaslatára nem adta beleegye-

zését a kérésbe azzal az indoklással, hogy nem lehet történeti hitelességgel a Szűzanya születésének időpontját megállapítani.

Jézus és Mária az Úristen örök terve szerint egymáshoz tartoznak elválaszthatatlanul. A Szentírás lapjain Mária mindig a Megváltó Anyjaként, a második Ádám mellett második Évaként jelenik meg. Krisztus a kegyelemvilág központja, napja, amelynek fénye legpazarabb gazdagságban hullott Máriára, ezért napba öltözött, Krisztus fényében tündöklő Asszony ő. S ez teljesen elég, állapítja meg villanovai szent Tamás, ez magában foglalja Mária minden nagyságát, az üdvtörténetben egyedülálló szerepét és hivatását. A Szentírás tehát látszólag eléggé szűkszavú, bőjtös, egyszerű adatokat őriz meg számunkra az egész emberi nem legkiválóbb Tagjáról. De ha jobban szemügyre vesszük ezeket az adatokat, ami éppen célunk ebben a könyvben, akkor Merkkel, az újszövetségi Szentírás kitűnő szaktekintélyével vallhatjuk, hogy a Szentlélek igenis mesteri vonásokkal rajzolta meg a fenséges feladatra kiválasztott alakját. A szentírók a Szentlélek sugalmazása révén a lényegest közölték Róla, úgy hogy az újszövetségi Szentírásból a Szentlélek vezette Egyház nyomán felismerhetjük a mennyekbe felvett, szeplőtelen és mindenkoron Szűz Istenanya páratlan méltóságát és kiváltságát.

Az angyali üdvözet

Isten hírnöke Máriánál

Szent Pál az efezusiakhoz írt levelének elején felséges szavakkal magasztalja az Atyát, aki „tudunkra adta jóságos tetszése szerint akaratanak titkát, amelylyel elhatározta, hogy az idők teljességével Krisztusban, mint főben összefoglaljon mindent, ami mennyben és földön van”. Az Atya irgalmas szeretetének ez az elhatározása a megváltás, végeredményben az összülők lázadása folytán felforgatott rend és béke helyreállítása a teremtés művében, a történelem legközpontibb és legegységesebb eseménye. A teremtés hajnalán elkezdődött Isten és Sátán harca, amely Goethe szerint a történelem tulajdonképeni témája, s megjelent főszereplője az asszonyivadék, Jézus Krisztus. Az ő sántatipró küldetésének társául az Ószövetség első lapján ott szerepel az Asszony, Mária, aki így a megváltásban lényeges szerepre hivatott. Az Asszonynak és Ivadékanak várása végighúzódik az Ószövetségen. Utánuk vágyódtak a pátriárkák, róluk jövendöltek a proféták. A nagy Ígélet reménye apáról fiúra szállt, őrizték nemzedékről nemzedékre. Az Úrjövet várásában nem fáradtak bele az évezredek, hanem Isten örök terve szerint a nagy esemény előkészítését szolgálták.

Az a történelmi pillanat, amelyre az adventi vágyakozás az isteni könyörület szava óta irányult, végre elérkezett a második isteni személy megtestesülésével. A szavához mindig hűséges Isten ígérete valóra válik, az üdvösség örök isteni terve megvalósul. Hosszú nemzedékek sora után, ahogy Szent Máté evangéliuma első fejezetének nemzetségtáblájában olvasható, belép a történelembe az Asszony Ivadékával. Ennek elbeszélésebe fog Szent Lukács: „*Hat hónap múlva elküldte Isten Gábor angyalt Galilea Názaret nevű városába egy szűzhöz. A szűz jegyese volt egy Dávid házából való férfinak, Józsefnek, és Mária volt a neve.*” (Luk 1, 26-27)

Az evangélista rendezetten, az események természetes sorrendjében gondosan közöl minden adatot. Különösen fontos ez itt, ahol az egész kinyilatkoztatás központi témájáról van szó. Bevezetésként az esemény körülményeit ismerteti. Csak azután tér át a lényegre, az Isten követének látogatására.

A megtestesülés hírüladásának ideje, közvetítője és helye

Az esemény, amelyről itt szó van, hat hónap múlva valósul meg. Az evangélium összefüggő szövegéből világos, hogy Keresztelő Szent János, a Messiás útkészítője születésének hírüladásától számított időt jelenti a kifejezés. Ekkor küld Isten angyalkövetet a földre.

Az angyalt elküldte Isten. Máshol a Szentírásban csak „megjelenik”, küldetése nincs hangsúlyozva. Itt követségben jár, úgy, amint az emberek között szokásos a követküldés. Itt Isten lép követe útján összeköttetésbe a földdel, az emberiséggel. Ez már önmagában is jelzi az itt következő esemény rendkívüli jelentőségét és horderejét. Mutatja elsősorban annak kiemelkedő nagyságát, akihez követe személyében maga az Úristen leereszkedik. Hiszen az Ószövetségben Istennek még nevét sem volt szabad kiejteni. De most már megvalósulóban van az Újszövetség, az Istenközelség korszaka, amikor végre – a Messiásnak Izaiás prófétánál szereplő neve szerint – Emanu-el: velünk az Isten! Mostantól fogva szinte emberként lehet majd róla beszélni: Mi Atyánk. Ugyanaz az Isten, aki a teremtés hajnalán lángpallosú angyalt küldött a bukott embernek a Paradicsomból való kiűzésére, most az újjáteremtés munkájának kezdetén ismét angyalt küld a megkegyelmezést, az üdvösséget és szabadulást jelentő örömhírral.

Isten követe Gábor angyal. A Szentírás mindössze három angyal nevét jegyezte fel: Mihályét, Rafaelét és Gáborét. Gábor angyal már ismerős. Hat évszázaddal előbb ő vitte Dániel prófétának azt a titokzatos kinyilatkoztatást, amely hírül adja, hogy hetven év múlva eljön a Messiás. Hat hónappal előbb pedig a Megváltó előfutárának, Keresztelő Szent Jánosnak születését adta hírül Zakariásnak. Szerepe most a legjelentősebb: immár nem a mesz-

sze jövőben bekövetkező megváltást hirdeti, hanem a megváltás kezdetének, a megtestesülésnek örömhírét hozza az emberiség Istentől kiválasztott Képviselőjének.

Őt küldi a Mindenható a világtörténelem-fordító hírral! De nem Rómába, az akkori világ hatalmi központjába, nem is Athénbe, a világ bölcsességének székhelyére, vagy Judeába, Jeruzsálembe, a választott nép közé, hanem a szomszédos, jelentéktelen Galileába, ahol a pogányok és zsidók keverve laktak. Ennek is egy ismeretlen, szegényes kis falujába, Názaretbe. Az Ószövetség sohasem említi. Ebben az időben meg éppen nem lehetett valami jó híre, ahogy ezt Nátánáelnek, a későbbi szent Bertalan apostolnak egy megjegyzéséből kiérezhetjük: „Jöhet valami jó Názaretből?” (Ján 1,45) Most azonban egyszerre a világtörténelem központjává válik, mert itt zajlik le az emberiség életének legnagyobb és legfontosabb eseménye: most ölt édesanyjában testet a gyermek, aki a sátán hatalmát megtöri a világon.

Az angyali üdvözlés főszereplője.

Isten hírnöke Názaretben egy szüzet keres fel, aki jegyes volt. A zsidó törvényekből és szokásokból tudjuk, hogy a zsidó házasság két, időben egymástól elválasztott eseményből állt: az eljegyzésből, azaz a házassági szerződésből, és a lakodalomból, azaz a jegyesek egybeköltözéséből. A házassági szerződés azonban már tulajdonképpen törvényes házasságnak számított. Ezért már az egybeköltözés előtt kölcsönös hűség kötelezte a feleket és élhettek a házaselet jogaival. Házasságtörés esetén megkövezés járt büntetésül. Kérdés, hogy Gábor angyal követségjárása idején Mária és József jegyességéről volt szó, vagy pedig már az összeköltözésükről is? Sok vita folyt e kérdés körül, amely onnét ered, hogy a szentlukácsi görög szöveg mind itt, mind pedig a betlehem-i úttal kapcsolatban ugyanazt a kifejezést használja a szűz jelzésére, pedig nyilvánvaló, hogy ott már nem jegyesről, hanem feleségről van szó. Vannak, Így pl. Frangipane, Ceuppens, Henze, Lattey, akik úgy vélik, hogy az angyali üdvözlés már József házában történt. Viszont Buzy, Perella és Holzmeister szerint az angyali üdvözléskor a názareti szűz a két esemény között állott: el volt már jegyezve Józseffel, kiállították már a házassági szerződést, de még nem történt meg az egybekelés. A probléma az Újszövetség új magyar fordításában nem tűnik fel, mert a fordítók az illető helyeken az általánosnak mondható felfogáson alapuló jól megkülönböztetett „jegyes” és „feleség” kifejezéseket használják.

Miért nem különbözteti meg az evangélista is a zsidó házasság két jogi részletét ilyen világosan? Azért, mert Szent Lukács a szűzi jelleget akarja hangsúlyozni, amelyet a názareti leány jegyessége ellenére is megőrzött, vagyis

nem élt a zsidó jegyesség nyújtotta lehetőséggel. S amikor majd a betlehemi úttal kapcsolatban a feleségre is az „eljegyzett” szót használja, nem arra ügyel, hogy kifejezése megfeleljen a zsidó házasságjognak, hanem éppen ellenkezőleg, szándékosan használja ekkor is ugyanazt a szót, hogy kidomborítsa a testi érintetlenséget és sértetlenséget, amely a gyermeket váró feleségben változatlanul ugyanaz, mint a jegyesi állapotban. A szűz jelző tehát nem véletlenül kerül a jegyes mellé, hanem ugyanannak a Szentléleknek sugalmazására történik ez, aki már Izaiásnak kinyilatkoztatta azt a nagy és csodás Jelet, aki szűz lesz és egyúttal anya.

Mindezek után megtudhatjuk, ki is ez a szűzi jegyes tulajdonképpen. Az evangélista közli nevét: Mária. Az Ószövetség adatai szerint csak Mózes nővére viselte ezt a nevet. Az Újszövetségben azonban többször szerepel. Ami a nevet illeti, tudnunk kell, hogy a Szentírásban ez többet jelent, mint általában a közhasználatban. Gyakran a személynek kifejezője, lényegének ismertetője. S mivel a névből ki lehet hámozni hordozója személyének lényegét, nem csoda, ha Philótól († Kr. u. 45 körül) kezdve Szent Jeromoson át annyian próbálták és próbálják e nevet értelmezni, jelentését megfejteni. Bardenhewer hatvannál több jelentését gyűjtötte össze. Ma már bajosan lehet ennek a több mint valószínűleg egyiptomi származású névnek biztos jelentését megállapítani. Vagy négy elfogadható jelentésváltozatot ismer el a tudományos etimológia szempontjából: Felséges, Lázadó, Csodálatos és Isten kedveltje. Ő maga az elsőhöz csatlakozik, míg Zorell és Roschini a negyediket vallják a legvalószínűbbnek. De bármit is jelent, nekünk a legkedvesebb. Hiszen annak a neve, akit a Megváltó édesanyjának és a mi anyáknak választott ki az isteni Szeretet.

Mária nevenapja

Jézus neve mellett egyedül csak Mária nevének szentelünk külön liturgikus ünnepet. Magán vagy helyi jellegű tisztelete már a legrégebb időben is fellelhető. Az egész Egyházban XI. Ince pápa rendelte el 1688 aug. 4-én. Eredetileg már 1683 szeptember 12-én Szobieszki Bécszet felszabadító törökverő győzelme után akarta bevezetni, de ez mégis csak később történt meg. A bécsi győzelemmel megindult a török végleges visszaszorítása és végül 1686-ban hazánk felszabadítása a másfél százados török rabság alól. Több hónapig tombolt a harc Buda körül s XI. Ince, a nagy török-pogányverő pápa, mint mindig, most is a Szűzanya oltalmába ajánlotta a keresztények harcát. Buda felszabadításának győzelmes híre szeptember 8-án, Kisboldogasszony ünnepén jut el Rómába. Ekkor határozta el véglegesen a pápa a Mária-neve ünnepének bevezetését hálából a bécsi és a budai győzelemért, amelyeket a Szűzanya közbenjárásának tulajdonított, miként V. Piusz a lepantói sikert.

Nekünk magyaroknak tehát különösen sokat mond Mária nevének ünnepe. A keresztények Segítségé és a magyarok Patrónája a pogány félhold garázdalkodása közepette nem hagyta el a benne bizakodó és hozzá hűséges népét. Mohács mezején ott maradt a nemzet színe-virága. Országunkat kifosztották, vérünket megcsapolták, édes hazánkat darabokra tépték. Mohács azonban mégsem lett nemzeti létünk temetője. Megfogytunk, de meg nem törtünk. A török egymásután vette be várainkat és 150 esztendeig igáját hordtuk, fegyvere azonban a magyarság lelkén nem fogott, igájának bilincsenél erősebbnek mutatkozott a Patróna anyai védő karja. Boldogasszony népe nem vészett el. Hisszük, hogy semmiféle történelmi megpróbáltatás sem lesz képes a Regnum Marianumot elpusztítani, ha a Nagyasszony szeretetében egymásra találnak „szűzmáriás magyaroknak kopott unokái”.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 9-21.o.)

A helyes katolikus válasz a „meleg büszkeség” rendezvényekre

Az elmúlt évtizedekben elkezdtek terjedni a „meleg büszkeség” parádék a nyugati világ nagyvárosaiban. Ennek az egyre terjedő jelenségnek a világos célja az, hogy a nyugati világ összes városának köztereit, hosszú távon pedig a világ összes városát elfoglalják, a muszlim országok kivételével, mivel azokban tartani lehet az előreláthatóan erőszakos ellenreakcióktól.

Ezeket a demonstrációkat hatalmas anyagi és logisztikai támogatással valószínűsítik meg, a közélet legbefolyásosabb erői – a politikai elit, a közösségi média, valamint nagyhatalmú gazdasági és pénzügyi szereplők – által támogatott propaganda kíséretében. A közszereplők ilyen egyöntetű támogatása a történelem totalitárius rendszereire volt jellemző, amelyek azért alkalmazták ezt, hogy a társadalomra egy bizonyos ideológiát ráerőltessenek. Az úgynevezett „meleg büszkeség” demonstrációk félreérthetetlenül a különféle multibéli totalitárius politikai rezsimek propaganda felvonulásaira hasonlítanak.

Van azonban a közéletnek egy nagyon fontos hangja, amely mostanáig – legalábbis nagymértékben – még nem csatlakozott a „meleg büszkeség” parádék támogatóinak egyhangú kórusához. Ez a hang a Katolikus Egyházé. A homoszexuális genderideológia önkényuralma most a legambiciózusabb célját akarja megvalósítani: az ellenállás utolsó bástyája, a Katolikus Egyház bevételét.

Mostanra sajnos ez a cél bizonyos mértékig teljesült, mivel láthatjuk, hogy egyre több pap, sőt, püspökök és bíborosok is különféle módokon fejezik ki nyilvánosan a támogatásukat e totalitárius felvonulások, az úgynevezett „meleg büszkeség” felé. Ezek a papok, püspökök, és bíborosok ezzel egy olyan ideológia képviselőivé és szószólóivá váltak, amely közvetlen támadást jelent Isten, valamint a férfinak és nőnek, az Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberi személy méltósága ellen.

A genderideológia, avagy a homoszexualitás ideológiája lázadás Isten csodálmivalóan bölcs és szeretettel teremtő művével szemben. Lázadást jelent az ember kétneműnek – férfinak és nőnek – teremtettségével szemben, amely nemek szükségszerűen és csodálatosan kiegészítik egymást. A homoszexuális és lesbikus cselekedetek profanizálják a férfi és női testet, amik Isten templomai. A Szentlélek azt mondja erre: „*Aki lerontja az Isten templomát, azt Isten elpusztítja. Isten temploma ugyanis szent, és ti vagytok az.*” (1Kor 3,17). A Szentlélek a Szentírásban kinyilvánítja, hogy a homoszexuális cselekedetek gyalázatosak, mivel ellentétesek az Isten által teremtett természettel: „*Ezért szolgáltatta ki őket Isten a saját gyalázatos szenvedélyeiknek. Asszonyaik a természetes szokást természetellenessé váltatták fel. A férfiak hasonlóképpen abahagyták az asszonnyal való természetes életet, egymás iránt gerjedtek vágyra, vagyis férfi férfival üzött ocsmányságot. De meg is kapták tévelygésük megszolgált bérét. Nem méltatták az Istent arra, hogy megismerjék, az Isten is romlott eszközre hagyta hát őket, hogy alávaló tetteket vigyenek végbe.*” (Róm 1,26-28). A Szentlélek ezután kinyilvánítja, hogy azok, akik súlyosan bűnös cselekedeteket, köztük homoszexuális cselekedeteket követnek el, nem részesülnek majd az örök életben: „*Vagy nem tudjátok, hogy a gonoszok nem részesülnek Isten országában? Ne átvátsátok magatokat: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem kéjencek, sem férfikkal paráználkodó férfiak, sem tolvajok, sem kapzsisok, sem iszákosok, sem átkozódók, sem rablók nem részesülnek Isten országában.*” (1Kor 6,9-10).

Krisztus kegyelme azonban oly hatalmas, hogy a bálványimádót, a házasságtörőt, és az aktív homoszexuálist is új emberré alakítja át. Az Isten Igéjéből vett idézet így folytatódik: „*Néhányan [bálványimádók, házasságtörők, szodomiták] bizony ilyenek voltak! De az Úr Jézus Krisztus nevében és Istenünk Lelke által megtisztultatok, szentek lettetek és megigazultatok.*” (1Kor 6,11). Ezzel az igazsággal, és a kegyelem valóságával szembenézve fényesen átragyog a valódi változás reményének sugara a homoszexualitás ideológiájának és gyakorlatának Isten- és emberellenes világán; ez annak reménye és valódi lehetősége, hogy egy olyan ember, aki homoszexuális cselekedeteket végez, új emberré alakulhat át, a szentség igazságában újjáteremtve: „*Ti azonban nem ezt tanultátok*

Krisztusról. Hiszen hallottátok és megtanultátok, hogy Jézusban van az igazság. Korábbi életetekkel ellentétben vessétek le tehát a régi embert, akit a megtévesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg lelketekben és gondolkodástokban, és öltözzétek magatokra az új embert, aki Isten hasonlóságára tiszta igazságban és szentségben alkotott teremtmény.” (Ef 4,20-24). Csakis Istennek e szavai válhatnak azzá a reményteljes és felszabadító üzenetté, amelyet egy kereszténynek, és még inkább egy papnak vagy püspöknek ajánlania kell, azoknak, akik homoszexuális cselekedeteket végeznek, vagy akik a genderideológiát terjesztik.

A genderideológia önkényuralma és intoleranciája a saját logikája szerint teljes odaadást követel. A társadalomnak ezért minden szegmensét, a Katolikus Egyházat is beleértve, kötelezni próbálják annak kifejezésére, hogy ezt az ideológiát elfogadják. Az egyik legelterjedtebb és legkonkrétabb nyilvános módja ennek az ideológiának a kieroszakolásra az úgynevezett „meleg büszkeség” parádékban valósul meg.

Nem zárhatjuk ki, hogy a Katolikus Egyház a nem is túl távoli jövőben hasonló helyzettel kell, hogy szembenézzon, mint amilyen az első három évszázad üldözéseinek kora volt a Római Birodalomban, amikor a keresztényeknek kötelező volt alávetniük magukat a bálványimádás totalitárius ideológiájának. Azokban az időkben az alávettség igazolásának nyilvános és politikailag korrekt próbája a tömjénszemek égetése volt egy bálvány vagy a császár szobra előtt.

Ma a tömjénszemek égetése helyett a „meleg büszkeség” parádékkal való szolidaritás gesztusát kínálják fel, hogy azt a papok szívélyesen üdvözljék, és hogy akár különleges imaszolgálatot is végezzenek a homoszexuális tevékenységekhez fűződő állítólagos jogok, és az ideológiájuk terjesztésének támogatására. Egy elképesztő forгатókönyvnek vagyunk tanúi, amiben egyes papok, sőt, püspökök és bíborosok már most szégyenérzet nélkül felajánlják a tömjénszemeiket a homoszexualitás és a genderideológia bálványának, e világ hatalmasságainak – politikusok, a közösségi média óriásai, nagyhatalmú nemzetközi szervezetek – ünneplése közepette.

Mi a helyes válasz egy keresztény, egy katolikus, egy pap és egy püspök részéről az úgynevezett „meleg büszkeség” jelenségére?

Mindenekelőtt szeretettel hirdetniük kell az isteni igazságot az emberi személy teremtéséről, az igazságot a homoszexuális hajlamok objektív pszichológiai és szexuális rendellenességéről, és mindezek után beszélniük kell a homoszexuális hajlamú személyek számára nyújtandó szükséges és diszkrét segítségről, amellyel ők gondoskodást és szabadulást nyerhetnek a pszichés fogyatékoságuk alól.

Emellett hirdetnünk kell az isteni igazságot a homoszexuális cselekedetek és homoszexuális életvitel súlyosan bűnös jellegéről, mivel azok sértik Isten akaratát. Igaz testvéri aggódással kell hirdetnünk azt az isteni igazságot, hogy az aktív és bűnbánatot nem gyakorló homoszexuálisok az örök kárhozát veszélyének teszik ki a lelküket.

Azonfelül állampolgári kiállást felmutatva, valamint használva minden rendelkezésre álló békés és demokratikus eszközt, tiltakoznunk kell a keresztény meggyőződések semmibevétele, és a lealacsonyító obszcenitások közszemlére tétele ellen. Tiltakoznunk kell azoknak a felvonulásoknak a ránk – kis- és nagyvárosok egész lakosságaira – való rákényszerítése ellen, amelyeket a politikai és ideológiai erőszakosság jellemez.

A legfontosabb dolog azonban a spirituális eszközökben rejlik. A legerősebb és legértékesebb választ azok a nyilvános és magánúton végzett cselekedetek jelentik, amelyek kiengesztelik azt az isteni szentséget és fenséget, amit az úgynevezett „meleg büszkeség” parádék oly súlyosan és nyilvánosan megsértének.

Az engesztelés cselekedeteitől elválaszthatatlan a buzgó ima a homoszexuális ideológia hirdetőinek és aktivistáinak megtéréséért és a lelkük örök üdvösségéért, és még inkább ama sajnálatra méltó emberek lelkéért, akik a homoszexualitást gyakorolják.

Erősítse meg a helyes katolikus választ az úgynevezett „meleg büszkeség” jelenségére a legfőbb pásztorok szava.

II. János Pál pápa így tiltakozott a 2000-ben Rómában tartott „meleg büszkeség” parádé ellen:

Kötelességemnek érzem most, hogy szót ejtsek azokról a közismert [meleg büszkeség] demonstrációkról, amelyeket Rómában tartottak az elmúlt néhány napban. Róma Egyházának nevében csakis a mély szomorúságomat tudom kifejezni... ama város keresztény értékeinek megsértése miatt, amely oly kedves a katolikusok szívének szerte a világon. Az Egyház nem hallgathat az igazságról, mert azzal kudarcot vallana a hűségében a Teremtő Istenhez, és nem segítene megkülönböztetni a jót a rossztól. (Úrangyala imádság utáni beszéd, 2000. július 9.) (Tengernek Csillaga, XXIII/5.)

A jelenleg regnáló Ferenc pápa több alkalommal is figyelmeztetett a genderideológia veszélyére, például amikor azt mondta:

Ön, Irina, említette a házasság egyik mai nagy ellenségét: a *gender* elméletét. Ma világháború folyik a házasság elpusztítására. Ma olyan ideológiai gyarmatosítások folynak, amelyek nem fegyverekkel, hanem ideákkal pusztítanak. Ezért meg kell védenünk magunkat az ideológiai gyarmatosításoktól.

(*Találkozó papokkal, szerzetesekkel, papnövendékekkel, és lelkipásztori szolgálattevőkkel; Tbiliszi, 2016. október 1.*)

Egy másik alkalommal pedig azt mondta:

Olyan időszakban élünk, amikor az embernek, mint Isten képmásának a megsemmisítése folyik. És itt szeretném ezzel a szemponttal lezárni, mert e mögött ott vannak az ideológiák. Európában, Amerikában, Latin-Amerikában, Afrikában, néhány ázsiai országban valóságos ideológiai gyarmatosítás folyik. Ezek közül az egyik – világosan néven nevezem – a *gender* [ideológiája]! Ma a kisgyermeknek – a kisgyermeknek! – az iskolában ezt tanítják: a nemét mindenki maga választhatja meg. Miért tanítják ezt? Mert a könyvek azoké az embereké és intézményeké, akik pénzt adnak neked. Ezek az ideológiai gyarmatosítások, amelyeket nagyon befolyásos országok is pénzelnék. És ez szörnyű! Amikor Benedek pápával beszéltem, aki jól van, és világos a gondolkodása, azt mondta nekem: *„Szentatya, ez a teremtő Isten elleni bűn kora!”* Nagyon okos! Isten megteremtette a férfit és az asszonyt; Isten megteremtette a világot ilyennek, ilyennek, és ilyennek..., mi pedig az ellenkezőjét csináljuk. Isten ,műveletlen’ állapotot adott nekünk, hogy mi abból műveltséget, kultúrát hozzunk létre; de aztán ezzel a kultúrával mi olyan dolgokat művelünk, ami visszavisz minket a ,műveletlen’ állapotba! El kell gondolkodnunk azon, amit Benedek pápa mondott: *„Ez a teremtő Isten elleni bűn kora!”* (*Találkozó a lengyel püspökökkel a XXXI. Ifjúsági Világtalálkozó alkalmából; Krakó, 2016. július 27. - Magyar Kurír; Tőzsér Endre SP fordítása*)

Az igazi barátai azoknak, akik az úgynevezett „meleg büszkeség” parádékon lealacsonyító cselekedeteket támogatnak és végeznek, azok a keresztények, akik azt mondják: Nem fogok egyetlen tömjénszemet sem égetni a homoszexualitás és genderelmélet bálványa előtt, még akkor sem, ha – ne adja Isten! – a plébánosom vagy a püspököm ezt megtenné.

Magánúton és nyilvánosan engesztelő cselekedeteket fogok végezni, és közbenjáró imákat fogok felajánlani mindazok lelki üdvéért, akik a homoszexualitást támogatják és gyakorolják.

Nem fogok megriadni a genderelmélet új ideológiai és politikai önkényuralmától, mert Krisztus velem van. És mert Krisztus legyőzte a múlt összes önkényuralmi rendszerét, a mi időnkben le fogja győzni a genderideológia önkényuralmát is.

Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat!

2018. július 28.

Athanasius Schneider,

A Legszentebb Mária asztanai érsekségének segédpüspöke

(Katolikus Válasz, 2018. 08. 20.)

Pio atya és az angyalok

Pio atya már életében megtapasztalta az angyalokkal való találkozást, jól ismerte őket. Belső hangokat is hallott, meg kellett különböztetnie, kitől jönnek és hogyan kell reagálnia rájuk. Egy levelében tanácsokat adott arról, hogyan fogadjuk ezeket a hangokat.

Pio atya 1913. július 15-én levelet írt egy Annita nevű lánynak, amelyben tanácsokat ad neki (nekünk) arról, hogyan viselkedjünk az őrangyallal, hogyan fogadjuk a belső hangokat, hogyan imádkozzunk.

„Jézus leánya!

Szíved legyen mindig a Szentháromság temploma! Jézus növelje lelkedben a szeretet tüzeit, és mindig mosolyogjon rád, ahogyan minden lélekre, akit kedvel. Szűz Mária mosolyogjon rád életed minden eseményében, és pótolja bőségesen a földi anya hiányát!

A te jó őrangyalod örködjön mindig feletted, ő legyen a vezetőd, aki irányít az élet zord ösvényein; őrizzen meg mindig Jézus kegyelmében, támogasson kezével, hogy meg ne botolj valami kőben; szárnyai védelmezzenek a világ, az ördög és a test csábításaitól.

Légy nagy hódolattal iránta, ő, Annita, a jóságos angyal iránt. Milyen vigasztaló a gondolat, hogy ott van mellettünk egy lélek, aki a bölcsőtől a sírig soha nem hagy magunkra egy pillanatra sem, akkor sem, amikor vétkezünk. És ez a mennyei lélek vezet minket, barátként, testvérként védelmez.

Végtelenül vigasztaló azt tudni, hogy ez az angyal szüntelenül imádkozik értünk, Istennek ajánl minden jó cselekedetet és mindent, amit teszünk, a gondolatainkat, a vágyainkat is, ha tiszták.

Kérlek, ne feledkezz meg erről a láthatatlan társról, aki mindig jelen van, mindig készen áll, hogy meghallgasson minket, és még inkább kész megvigasztalni. Ó, milyen kedves meghittség, ó, milyen örömteli társaság ez, bár csak megérthetnénk! Legyen mindig lelki szemeid előtt, gondold gyakran az angyal jelenlétére, mondj köszönetet neki, imádkozz hozzá, légy mindig jó társa. Nyílj meg előtte, bízd rá fájdalmaidat; mindig óvakodj attól, hogy megsértsd pillantása tisztaságát. Tudd ezt, és védj jól az elmédbe. Ó annyira finom, annyira érzékeny! Hozzá fordulj a legnagyobb szorongás pillanataiban, és megtapasztalod majd, milyen jótékony hatással lesz rád.

Soha ne mondd, hogy egyedül vagy az ellenségeiddel vívott harcban; soha ne mondd, hogy nincs egy lélek sem, aki előtt megnyílhatsz, akiben megbízhatasz. Nagy tévedés lenne ezzel a mennyei hírnökkel szemben.

Ami a belső hangokat illeti: ne aggódj, légy nyugodt! El kell kerülnöd, hogy megérintsék a szívedet, ne tekintsd őket fontosnak, mutakozz közönyösnek, ne

vesd meg, ne szeresd vagy áhítsd ezeket a dolgokat. Mindig ezt válaszold ezekre a hangokra: »Jézus, ha te vagy az, aki szólsz hozzám, mutasd meg tetteidben, mutasd meg szavaid hatásában, vagyis a bennem lévő szent erényekben.«

Hajolj le az Úr előtt, és bízd rá magad, a szent kegyelem segítségével fordítsd minden energiádat az erények gyakorlására, és aztán engedd, hogy a kegyelem működjön benned Isten tetszésére. Az erények azok, amelyek megszentelik a lelket, és nem a természetfeletti jelenségek.

Ne keverd össze, hogy mely hangok jönnek Istentől. Ha Isten a szerzőjük, annak az egyik legfőbb jele, hogy amint meghallod ezeket a hangokat, eltöltik lelkedet félelemmel és zavarodottsággal, de végül az isteni békével. Ezzel szemben azok a hangok, amelyeknek a szerzője az ellenségünk, megtévesztő biztonságérzetet adnak kezdetben, és ezt követi a zavarodottság, a kifejezhetetlen rossz érzés.

Én egyáltalán nem kételkedem abban, hogy bizonyos hangok Istentől erednek, de nagyon óvatosnak kell lenni, mert az ellenség sokszor keveri bele a saját hangját. De ettől nem kell megijedned: olyan próbatétel ez, amelyen a legnagyobb szentek és a legragyogóbb lelkek is keresztyülmentek, pedig ők nagyon kedvesek voltak az Úr szemében. Csak arra kell figyelned, hogy ne higgy könnyen ezeknek a belső hangoknak, különösen akkor, ha olyan dolgokat kérnek, hogyan cselekedj, mit kell tenned. Vigyázni kell, és annak az ítéletére kell bízni ezeket, aki vezet téged, az ő ítéletében megnyugodhatsz.

Jó tehát, ha nagy óvatossággal és alázatos, kitartó érdektelenséggel fogadjuk az ilyen hangokat. Ehhez tartsd magad, és akkor minden arra szolgál, hogy növekedj az érdemekben az Úr előtt. Légy nyugodt a lelkedet illetően, Jézus nagyon szeret téged, igyekezz válaszolni erre a szeretetre azzal, hogy egyre növekszel az Isten és az emberek előtti szentségben.

Imádkozz hangosan is, nem jött még el az ideje annak, hogy abbahagyd, viseld el alázatosan és türelemmel a nehézségeket, amelyeket ezzel kapcsolatban megtapasztalsz. Légy kész arra is, hogy el kell szenvedned a szétszórtságot, a sivárságot, és semmiképpen ne hanyagold el az imádságot és a meditációt. Ez az Úr műve, szívesen beszélget veled a lelki fejlődésed érdekében.

Bocsáss meg, ha most lepihenek. Isten tudja, milyen fáradságos volt számomra megírni ezt a levelet. Nagyon rossz az egészségem, imádkozz sokat, hogy az Úr szándéka az legyen, hogy mihamarabb megszabadítson ettől a testtől.

Megáldalak a jó Franciscával együtt. Azt kívánom, hogy Isten karjai közt éljetez és haljatoz meg!

Pio testvér”

(Forrás: Papaboys.org, Magyar Kurír, (tzs), 2018. augusztus 7.)

Felajánlás Jézus legszentebb Szívéhez

XIII. Leó pápa felajánló imája

Uram, Jézus, az emberi nem Megváltója, tekints reánk, akik oltárod előtt aláztatosan leborulunk, teied vagyunk, teied akarunk lenni. Hogy azonban szorosabban egyesülhessünk veled, mindegyikünk fölajánlja magát Szentséges Szívednek. Sokan nem ismertek még meg, mások parancsaidat megvetették és eltaszítottak maguktól. Könyörülj mindezekre jószágos Jézus, és öleld valamennyit legszentebb Szívedre. Légy királya, Urunk, nemcsak a hívőknek, akik sohasem pártoltak el Tőled, hanem a tékozló fiúknak is, akik elhagytak. Add, hogy mihamarabb visszatérjenek az atyai házba és éhen-szomjan el ne pusztuljanak. Légy királya azoknak is, akiket tévedés ejtett meg, vagy szakadás választott el. Hívd vissza őket az igazság szolgálatára és a hit egységébe, hogy rövidesen egy akol legyen és egy pásztor.

Légy királya mindazoknak, akik még a bálványimádás és az iszlám sötét árnyékában élnek, s ne vonakodjál őket világosságodra és országodba elvezetni. Tekints végül irgalmas szemmel annak a népnek fiaira, amely sokáig választott néped volt. Az a vér, amelyet egykor magukra kívántak, hulljon reájuk is, mint a megváltás és az élet keresztsége.

Adj, Urunk, Egyházadnak biztos és teljes szabadságot, minden népnek békét és rendet. Tedd, hogy az egész földkerekség egy szózatból visszhangozzék: Köszöntsük az isteni Szívet, amely által üdvösségünk támadt; dicsértessék és áldassék mindörökké. Ámen.

(Hozsanna! Magyar Kórus, 1948.)

Az emberiséget fenyegető veszélyek

Interjú Hetesi Zsolt fizikussal

Hetesi Zsolt fizikussal, a Nemzeti Közszerződés Oktatójával beszélgettünk, aki szeptember 8-án Székesfehérváron, a Katolikus Társadalmi Napok keretében tartott előadást.

Ha minden így marad, és az emberiség nem változtat alapvető tevékenységi formáin, akkor véleménye szerint nagyon hamar összeomolhat az emberi civilizáció. Mire alapozza ezt a riasztó prognózist?

– Először is tisztázjuk, nekem nincs véleményem. Furcsán hangozhat, de így van. A természettudományok eredményei nem vélemények. Itt számok vannak, amelyek azt mutatják, hogy az elmúlt kétszáz évben – amióta méri a hőmérsék-

letet – durván egy fokkal emelkedett a földön az átlaghőmérséklet. A társadalom több okból is rendkívül sérülékeny, nem csak az éghajlatváltozás miatt. Számos kedvezőtlen folyamat zajlik napjainkban a világban. A kutatások szerint ha tízezer évvel ezelőtt megmérték volna a szárazföldön élő gerincesek összességét – ebben a békától kezdve a mamutig minden benne van, az ember is –, akkor az 250-300 millió tonna lett volna. Ma ugyanez a szám 1800 millió tonna, tehát a növekedés hatszoros. Ennek négyötöd részét az ember és háziállatai teszik ki. Nagymacskából például – párduc, tigris, oroszlán – lehet úgy 120-200 ezer. Tehát a Kipling által leírt hatalmas afrikai és ázsiai dzsungel már régen a múlté. Ugyanakkor a házimacskák száma mintegy 600 millió. Hatalmas különbségek vannak tehát, ami azt mutatja, hogy az ember a hátsókertjévé tette az egész bolygót, mindenütt a saját keze nyoma látszik, és ezzel megváltoztatta a Föld természetes élővilágát, erőteljesen és kedvezőtlen irányban.

Az éghajlatváltozás egy másik riasztó folyamat. Az év elején Fokvárosból kaptunk olyan híreket, hogy akadozik a vízellátás, most pedig Izraelből és Kaliforniából jelezték, nagyon közel állnak ahhoz, hogy feléljék a vértartalékaikat. Ha kimerülnek a vízkészletek, akkor a civilizáció megszűnik létezni. Természetesen nem arról van szó, hogy a Földön sehol nem lesz víz, de egyes területeken előállhat ez a helyzet. Akkor pedig megrendülnek a társadalom alapjai. Ezt nem csak én mondom, hanem tudósok sokasága.

Másokkal együtt vallja: különösen veszélyessé válik a helyzet, ha a felmelegedés következtében felszabadulnak a metántelepek. Miért olyan nagy baj ez?

– A Föld légkörében három fő üvegházhatású gáz van. Az egyik a vízpára, amely két hét alatt kicserélődik a légkörben, ezt sem az ember, sem természetes folyamat nem tudja feldúsítani. Ha túl sok van belőle, kicsapódik eső formájában. A vízpára adja a földi üvegházhatás körülbelül hatvan százalékát. A maradékért a szén-dioxid és a rendkívül fontos metán a felelős. Az utóbbinak a légköri sűrűségéhez képest sokkal jelentősebb a hatása, egységnyi térfogatra nézve huszonháromszor erősebb a szén-dioxidénál. Pillanatnyilag a Föld légkörében durván ötmillió tonna metán lehet. A szibériai fagyott altalajban, illetve az Északi-sarkkörnél a Barents-tenger, a Jeges-tenger kontinentális talapzatain a magas víznyomás és az alacsony hőmérséklet miatt néhány száz méter mélységben vannak metán-hidrát-telepek, tömegük a földi légkörben lévő metánénál akár százszorta több is lehet, kötött állapotban. Ha melegszik a levegő, akkor az óceánok is melegebbek lesznek, a metán-hidrát stabilitását veszti, azaz metánra és vízre esik szét, a víz ott marad az óceánban, a metán pedig kibuborékol. Ha a földi légkörben megkétszerezzük a metán mennyiségét, akkor olyan szélsőséges időjárás-változás történik, amelynek következtében a társadalom is radikálisan átalakul.

Ennek veszélyeiről Magyarországon talán én írtam először, még 2007-ben, de ma már sarkkutatók, geológusok egybehangzó kórusa figyelmeztet: nem lenne szabad megengedni, hogy az emberi tevékenység következtében a metán-hidrát-telepek disszociáljanak, mert ha a kötött állapotban lévő metán felszabadul, az rendkívül gyorsan bekövetkező és a jelenleginél sokszorososan nagyobb üvegházhatást fog kiváltani, amire képtelen lesz válaszolni az emberiség. A szakma ezt úgy mondja: hirtelen megszaladó éghajlatváltozás. Néhány évtized, mondjuk ötven év alatt annyira felmelegszik a föld, hogy gyakorlatilag lakhatatlanná válik a magasabb rendű élőlények, az ember és az emlősállatok számára, s a változás gyorsasága miatt csak a legjobb alkalmazkodóképességű fajoknak – egyes rovarfajoknak, ellenálló növényeknek – van esélyük a túlélésre. Egy biztos, ha ez bekövetkezik, azt életünk minden percében érezni fogjuk. Amikor a metán legutóbb felszabadult a telepekből – ez a késő paleocén kor végén volt –, akkor a tengeri fajok nagy része kihalt. Mi a tápláléklánc csúcán lévő élőlények vagyunk. Teljesen világos: ha a földön bekövetkezik egy nagy tápláléklánc-összeomlás, abba az emberiség hal bele legelőször. Az orosz akadémia vizsgálata alapján, ha nem változtatunk a jelenlegi életmódunkon, kilencven százalék a valószínűsége annak, hogy még ebben az évszázadban jelentős mennyiségű metán szabadul fel. Vagyis erre már nyugodtan fogadhatunk nagyobb összegben is, mert szinte bizonyos, hogy bekövetkezik.

Vajon miért nem veszi figyelembe a politikai-gazdasági elit ezeket a vészjelzéseket? És mintha az emberiség egészét sem érdekelnék ezek a prognózisok.

– Ehhez én nem értek. Mint magánembert természetesen foglalkoztat a kérdés. A világ jelenleg a rövid ideig tartó örömökre van berendezkedve, az erkölcsi rendszer csúcsáról letaszított minden természetfölöttit, és még a humanizmust is. Mindennek az értékmérője az anyag, a pénz. Amíg ez így van, amíg a pillanatnyi érdekeket részesítjük előnyben, addig egyszerűen képtelenek vagyunk felfogni húsz-harminc éven át tartó folyamatokat, aminek a vége az lehet, hogy meghalunk. Olyan ez, mint amikor valaki nem tudja letenni a cigarettát, vagy képtelen leszokni az alkoholról, a kábítószerről. Itt most lehet, hogy erről van szó. Az egész világon kifinomult érzékű szakemberek dolgoznak például a reklámokon, azon, hogy mesterségesen gerjesszenek olyan igényt, ami nincs: hogy minél több, teljesen fölösleges dolgot vásároljunk. Az emberiség egy része – a vezető réteg mindenképpen – elhitte, hogy pénzzel mindent meg lehet oldani, és ezt a szemléletet adja tovább a média segítségével. Pedig ez nem így van. Ha az emberi mohóság tönkreteszi a természetet, könnyen előfordulhat, hogy nincs az a pénz, amivel helyre lehetne hozni a rombolást. Amíg van a földön tiszta víz és van pénzem, megvehetem, de ha

sehol nem lesz iható víz, lehetek akármilyen gazdag. Hozzáteszem: már ma is vannak a földön olyan területek, ahol nincs tiszta ivóvíz, emberek tízezrei hálnak meg a fertőzött víztől. Afrikában ez súlyos probléma. Vagy Indiában, amelynek népessége hatvan év alatt 250 millióról több mint egymilliárdra növekedett. A kutak kiszáradnak, a sivatag terjedésével fogynak az ivóvíz-készletek, így egyre több ember nem jut tiszta vízhez. Vagy elvándorol, vagy belenyugszik a sorsába, ami ritka.

Az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának a közelmúltban kiadott jelentése szerint a nem túl távoli jövőben évente 25 millióan kényszerülnek majd elmenekülni otthonukból az éghajlat változása miatt. Ebbe nyilván beletartozik a tiszta ivóvíz hiánya is.

– Pillanatnyilag a földön a legnagyobb népességrobbanás a Száhel-övezetben van, a sivatagot a szavannától elválasztó sávban, Észak- és Közép-Afrika határán. Az itt élőknek már most sincsenek meg az alapvető létfeltételeik, innen jön a menekültek egy része. A vízkészletek és a termőföldek egyre nagyobb mértékben kimerülnek, és ez súlyos konfliktusforrás. Ráadásul a mobiltelefonok, az internet révén az ott lakó emberek naponta szembesülhetnek azzal, hogy míg ők az élelemért, az ivóvízért küzdenek, addig a fejlett nyugati világban egészen más az élet. Valószínűleg ez is motiváló tényező, amikor útnak indulnak. Mindebben óriási a felelősségük az egykori gyarmattartóknak: a nyugati hatalmak exportálták Afrikába a gondolkodásmódjukat, és ma már az ottaniak is jól akarnak élni, függetlenül attól, hogy ennek mennyi a realitása. Ezért vállalják az Európába vezető út minden kockázatát.

A Fenntartható Fejlődés és Erőforrások Kutatócsoport imént említett, 2007-es tanulmánya szerint az 1960 után született generáció tagjai, ha sokáig élnek, jó eséllyel tapasztalhatnak meg éhínséget, járványokat, ami – teszem hozzá – polgárháborús helyzetet idézhet elő a világ több pontján. Mire alapozták ezt a rémisztő előrejelzést?

– Emeljünk ki csupán egyetlen példát. Nyugat-Európa egyes nagyvárosai-ban valós veszély lett a terrorfenyegetettség. A világ gabonatartaléka ma 2007-hez képest a harmadára esett vissza, miközben egymilliárdal több ember él a Földön. A legfrissebb jelentés szerint huszonhat napra elegendő a gabona a Földön, tíz évvel ezelőtt ez még nyolcvan-kilencven nap volt. Ez valóban rémisztő. Ott állunk az éhínség küszöbén, és a harmadik világban népességrobbanásnak vagyunk tanúi. Egyébként nem én írtam először ezekről a kérdésekről, hanem James Hansen klímakutató, én csak lefordítottam magyarra a munkáit. Az ön által idézett prognózist ő fogalmazta meg. Dél-Olaszországban például reális veszély bizonyos afrikai betegségek felbukkanása. A kórokozók képesek áttelepülni. A migráció a kultúrák keveredését indította el, tömegek

jönnek Európába. A viselkedésük nem kontrollálható, és ebben nyilván hibás az európai értékrend is, mert a „mindent megengedünk” szemlélet előbb-utóbb oda vezet, hogy a hullámok összecsapnak a fejünk fölött, és máris ott vagyunk a terrorfenyegetettség, a polgárháború küszöbén. Puskaporos hordón ülünk, és ez akkor is így van, ha erről egyesek nem hajlandók tudomást venni. Ha pedig Afrikára tekintünk vagy Ázsia egyes részeire, akkor azt láthatjuk, hogy ott már most is gyakoriak az éhínségek, a polgárháborúk, a törzsi villongások.

Véleménye szerint a jövő az olyan közösségeké, amelyek kölcsönösen segítik egymást, ehhez pedig a legnagyobb lelki erőforrással a Katolikus Egyház rendelkezik. Kérem, fejtse ki ezt kicsit bővebben.

– Magára a kereszténységre gondolok. Az viszont tény, hogy Magyarországon a legnagyobb keresztény szervezet a Katolikus Egyház. Az olyan közösségekben, amelyeket valóban megtért, Krisztust a mindennapi életben is követő emberek alkotnak, könnyebb a helyzet. Régebben például Magyarországon a falvakban mindenütt a kölcsönös nagylelkűség, az egymásra utaltság rendszere működött. Ez tartotta életben a közösséget. Kalákában kaszáltak, arattak, együtt építették a házakat. Ha valaki kihúzta magát mindebből, magára maradt, kiközösítették. Több száz éven keresztül működött ez, az ember nem zsigerelte ki a földet, a föld pedig megadta az embernek az alapvető életfeltételeket. Amikor azonban – a folyószabályozással, a mezőgazdaság gépesítésével, a nagybirtokrendszer elterjedésével – beleavatkoztunk ebbe az egyensúlyba, a vidék megrokkant, és ennek most aratjuk le az utolsó, keserű gyümölcsseit. A vidék szenved az ürességtől, a reménytelenségtől, a munkanélküliségtől. Egy közösségnek mindig szakrális alapja van. Magyarországon ez a kereszténységre alapozott Szent István-i közösséget jelenti. Ha nem lesz közös erkölcsi nevező, amelyen ezek a közösségek létezhetnek és működhetnek, akkor egyének izolált csoportjai alkotják majd a társadalmat a maguk vélt érdekeinek megfelelően, iszonyú káoszt hozva létre, ami végül összeomláshoz vezet.

Az Ön által említett súlyos problémák azonban világméretűek. Ha jól értem, ahhoz, hogy a kedvezőtlen folyamatok jó irányba forduljanak, egy, az egész emberiségre kiterjedő megtérésre, lelki megújulásra lenne szükség. Lát erre reális esélyt?

– Jáki Szaniszló bencés szerzetes, teológus, fizikus, Templeton-díjas természettudós írta az egyik tanulmányában, hogy Krisztus születése, az, hogy Isten Fia megtestesült, abból a szempontból is fontos, hogy a megváltásunk ennek a folyamatnak a része. Attól kezdve, hogy ez megtörtént, a világot nem kell isteni imádatban részesíteni. A kereszténység mutatja meg a mintát ahhoz, hogyan viszonyuljunk egymáshoz mi, emberek. Az aranyszabály, hogy ne tegyél olyat másokkal, amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek. Ez az ember-Isten kapcsolatban is ott van, mert Isten emberré lett értünk, hogy mi, bűnösök igazzá váljunk.

Ahogy a II. korintusi levél 5. fejezetében olvashatjuk: Isten Krisztust, „aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazságossága legyünk őáltala”. Ez alapvető kérdés. Az én személyes megváltásomnak és a világhoz való viszonyomnak egyaránt Krisztusban kell gyökereznie. Addig, amíg nem állítjuk talpra ezt a megfordított értékrendet, amelynek csúcán ma a pénz, az anyag áll, és nem kerül vissza az első helyre az Istenhez fűződő helyes kapcsolat, addig tehetünk bármit, zseniális találmányokat fedezhetnek fel kutatók, az egész emberiségre kiható kedvezőtlen folyamatok nem fognak helyes irányba fordulni.

Szeptember 1-jén volt a teremtésvédelmi imanap. Részt vett ebben?

– Nem utaztam el sehová, de az ember az imáiban mindennap megemlékezhet arról, mennyire rossz úton járunk, és kérheti Istent, hogy világosodjanak meg azok a döntéshozók (és mi mind), akiknek lehetőségük van tenni azért, hogy visszafordítsák az emberiséget a katasztrófába vezető útról.

(Bodnár Dániel/Magyar Kurír, 2018. szeptember 1.)

A Torinói lepel és a Triduum Sacrum

Hazánkban járt a Torinói lepel természettudományos kutatásának vezető szakértője, Dr. John P. Jackson fizikus. A lepel mindaddig legátfogóbb, 1978-ban történt multidiszciplináris tudományos vizsgálatsorozatának a fő felelőse 2018. szeptember 23–29. között országszerte kilenc helyszínen állt a nyilvánosság elé. A neves amerikai kutató az Interface Kft. csapata által szervezett előadókörútján több megközelítésben ismertette a lepelkutatás eredményeit. Az első, valamint az utolsó napi előadása *A lepel és a húsvéti szent háromnap* (The Shroud and the Triduum) címet viselte. A hallgatóság a lenyűgöző és fölémelő prezentáció során megismerkedhetett a lepelkutatás legújabb, még publikálás előtt álló friss eredményeivel is.

Fontos megemlítenünk, ami minden lepelkutatással kapcsolatos hír helyes értékeléséhez elengedhetetlen kitétel, hogy a természettudomány nem hivatott eldönteni, hogy a lepel valóban Jézus Krisztus halotti leple, vagy sem. A természettudományos kutatás azonban egyetlen állítást máris biztosan megerősít: „amit a Leplen látunk, nagyon közel van ahhoz, amit az Egyház Jézus halálával kapcsolatban mindig is hitt” (Dr. Jackson a Katolikus Válasznak, 2018. május 23.). Vagyis a kutatási eredmények összessége, a rendelkezésre álló bizonyítékok garmada egyáltalán nem zárja ki, sőt egyenesen kézenfekvő és reális lehetőségként kínálja számunkra, hogy a lepel valóban az evangélium eseményeinek a tanúja, az Úr Jézus megváltó művéhez közvetlenül köthető

tárgyi emlék lehet. A tudomány tehát segíti, ami igazán lényeges, hogy figyelmünket a húsvéti misztériumra, Jézus megváltó művére fordíthassuk.

A Torinói lepelrel foglalkozó, magyar olvasók számára is elérhető irodalomban még nem szerepel az a rendkívül érdekes információ, amelyet a húsvéti szent háromnappal kapcsolatban osztott meg hallgatóival a neves előadó. A budapesti Szent István Bazilikában tartott két órás előadáson Dr. Jackson részletesen kifejtette, hogy a Torinói leplel nemcsak a nagypénteki kinszenvedés és kereszthalál véres képe, hanem a húsvét hajnalán valami egészen egyedülálló fizikai behatás (valamiféle ismeretlen sugárzás) által létrehozott „fény-kép” hordozója is. Az egészen új felfedezés pedig az, hogy a leplel még a nagycsütörtöki utolsó vacsora nyomai is fellelhetőek. Több egyértelmű jel arra utal, hogy a leplel étkezésre is használták, mielőtt ráfektették és beleburkolták volna a halott testet. Érdekes adalék, hogy a leplelnek az utolsó vacsorával való kapcsolatát erősítik a liturgikus hagyomány vonatkozó elemei is. (A *corporale* ill. *antimenzion* használata a latin és görög rítusokban.) Tehát újabb nyom került elő, ami alapján felvethető, hogy a leplel szoros kapcsolatban áll a teljes húsvéti szent háromnappal.

A Torinói leplel kutatási eredményeinek a megismerése a hívőknek és hitetleneknek egyaránt segítséget jelenthet a húsvéti örömhír befogadásában és elmélyítésében. A hitvallásban imádkozott tétel, mi szerint az Úr Jézus Krisztust „szenvedett Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették, alászállt a poklokra, harmadnapra föltámadt a halottak közül”, történelmi valóság. Az evangéliumi események tárgyi bizonyítékainak már a megtekintése is döbbenetes erővel bír. A leplel pusztá látványa az üres sírban a Péter kíséretében érkező János számára sorsdöntőnek bizonyult: „Látta és hitt” (Jn 20,8). A Torinói leplel mindenképpen arra irányítja a figyelmünket, aki az apostolokat térdre kényszerítette: ő a halottaiból föltámadott Úr Jézus Krisztus.

Fülep Dániel, teológus

Szent Uriel Arkangyal!

A földi ember szellemiségének őrzője! Téged kérünk, aki „Fényeddel elűzöd a démonokat!”.

Kérünk, hogy erős és gyors, tüzes és fényes Szellemisségeddel tisztítsd ki a démonokat szívékből, elméinkből, egész lényünkől és teljes környezetünkől. Segíts, hogy tisztán és helyesen harcoljunk meg küzdelmeinket, és Isten dicsőségére legyünk jó szolgálói az Úrnak! Ámen.

M.G.Mária

Katolikus Egyház, merre tartasz?

Interjúkötet Athanasius Schneider püspökkel

Bevezető

„*Mester! Nem törödsz velem, hogy elveszünk?*” (Mk 4,38) – ébresztették Jézust a megriadt tanítványok a Genézreti-tavon a tajtékzó hullámok közt hanykolódó bárkában.

A katolikus Egyház nehéz és rendkívüli időket él át napjainkban. Talán soha nem volt ennyire időszerű kimondani, hogy a katolikus hitben még egy pápának sincsen joga forradalmat csinálni. A drámai helyzetet azonban a katolikusok jelentős része még mindig nem ismeri fel, vagy nem veszi elég komolyan.

A tájékozatlanság egyik felelőse a média. A hivatalos katolikus médiumok jellemzően inkább palástolják a nyilvánvaló problémákat. A kínos részleteket egyszerűen nem hozzák le a hírek között, vagy szépítik, átírják a valóságot. Az anomáliákat azonban nemcsak elkendőzik, hanem alkalmasint védelmükbe is veszik, és még az is előfordul, hogy a hamis tanokat meggyőződéssel propagálják. A világi média pedig vígan társul ehhez: a tradíciótól való elszakadást, az elvilágiasodást, a tanítás megváltoztatását, „modernizálását” a világ ünnepli, és minden ártó jelenséget főcímeiben közvetít.

Tény az is, hogy sok katolikus híján van az elégséges ismereteknek, vagy ami még ennél is rosszabb, nem törődik a hitével. A modernizmus vallásossága szubjektivistá, emocionalista, a hitet és az értelmet szétválasztó, végső soron agnosztikus hozzáállásra nevel, amelyben a hit igazságai és követelményei elsikkadnak, és a szubjektív érzéseknek, valamint a világ éppen uralkodó ideológiájának adják át a helyüket. Ezért – bár a modernizmus eretnekségének tüneteit már a legeldugottabb plébánián is érezni lehet – nagyon sokan nem veszik észre a rendellenességeket. Sok katolikus, sőt jó néhány pap és püspök is könnyen vagy olykor helyesléssel reagál, és csak akkor háborodik fel, ha valaki megpróbálja kimozdítani a komfortzónájából.

A hívek tudatlanságának legfájdóbb oka a bíborosok, a püspökök és a papok többségének mély hallgatása. Rendszerint csak a kevés kritikus és a pápa kritikátlan tisztelői szólalnak meg, akik a Szentatya nyilvánvalóan téves döntéseit is védelmükbe veszik.¹ A némaság magyarázata egyénekenként változó: lehet a

¹ A szentszéki sajtóhivatal angol nyelvi médiafelelőse, Thomas Rosica atya szerint „*Ferenc pápa akkor szegi meg a katolikus hagyományokat, amikor csak akarja, mivel ő »mentes a rendetlen kötődésektől«.* Egyházunk valóban új szakaszba lépett: ennek az első jezsuita pápának a megjelenésével nyíltan egyetlen személy ural-

„paradigmaváltást” üdvözlő egyetértés, a tudás és a tájékozottság elégtelenségéből fakadó nyugalom vagy éppen zavarodottság, a karrier- és pozícióféltésből származó egyéni érdek, az ellentmondásoktól szenvedő tanácstalanság, de a fásult közöny és a félelem is. Az eredmény azonban ugyanaz: az igehirdetés és a lelkipásztorkodás csatornáin csak a legritkábban szembesülnek a hívek a valós helyzettel. Így aztán nincsenek kellően motiválva sem az imádságra, sem a böjtre, sem az engesztelésre önmaguk és a világ üdvösségéért. A magukra hagyott katolikusok pásztor nélküli juhok, akik teljes joggal és érthető módon örömmel fogadják, ha találunk olyan főpapot, akár az USA-ban, akár Guineában, akár Kazahsztánban, aki tiszta és igaz katolikus irányutatást ad számukra.

Hogy a Kedves Olvasó jobban megértse, miért és miről kérdezem Athanasius Schneider püspök urat a következő beszélgetésben, be kell mutatnom, hol tartunk.

Krisztus földi helytartója fölött Istenen kívül senki sem ítélkezhet. Egy pápa hivatalosan csak saját maga vagy utódja által revideálható.² A tanítás tartalma azonban objektíven megítélhető, kérdéseket pedig bárki feltehet. A tévtant nevének nevezni, attól elhatárolódnak kötelesség. Továbbá, ha a pápa nem a hit őrzőjeként, hanem önkényuraként viselkedik, ha a személy és a hivatal káros konfliktusba kerül egymással, ha a lelkipásztorkodás elválk a dogmatikus hittartalomtól, és a relativizmusnak és a szituációs etikának adja át a helyét, akkor cselekednünk kell.

Ferenc pápa a megigazolástól és a keresztségtől függetlenül használja az istengyermekség fogalmát, profanizálja a hit, a szeretet és a béke jelentését, a vallások egyenértékűségét sugallja,³ és szentáldozáshoz engedi az elvált és új kapcsolatban élő házasságtörőket⁴. Átértelmezi a nagycsütörtöki lábmosás

kodik felette, és nem pusztán a Szentírás tekintélye vagy az [Egyház] – a hagyományra és a Szentírásra visszavezethető – előírásai számítanak.” Forrás: <http://saltandlighttv.org/blogfeed/getpost.php?id=72516>

2 A bíborosok formális korrekciója sem lehet több, mint nyomatékos jelzés a pápának, hogy minden jel szerint téves vagy félreérthető kijelentést tett. A téves vagy félreérthető pápai tanítás hivatalos javítását magának a pápának kell megtennie.

3 Mindezekre jó példa Ferenc pápa 2016 januárjában megjelentetett video üzenete, amelyben a katekizmusal összegegyeztetetetlen, a szabadkőműves tanokra kísértetiesen emlékeztető szinkretista felfogás jelenik meg.

4 Ferenc pápa *Amoris Laetitia* kezdetű apostoli buzdítása a hivatalos értelmezés szerint lehetővé tette, hogy az érvényes szentségi házasságból kilépett, majd polgári úton újraházasodott párok szexuális önmegtartóztatás nélkül is szentáldozáshoz járulhassanak. Az AL engedménye sérti a házasság, a szentgyónás és a szentáldozás szentségét.

szertartását,⁵ Luthert és szándékait méltatja,⁶ engedélyezi a katolikus házastársal rendelkező protestánsok szentáldozását,⁷ megtűri a homoszexuális propagandát,⁸ a hagyománnyal ellenkező tanítást helyeztet el a katekizmusba.⁹ Mindeközben nem kíván válaszolni a hozzá tanbeli kérdéseket intéző bíborosok, püspökök, papok és laikusok kérdéseire, kéréseire.¹⁰ Az anomáliák e korántsem teljes listája¹¹ csupán illusztrációja annak a súlyos, elsősorban hitbeli válságnak, amelynek a zűrzavarában ma élünk.

5 Ferenc pápa nagycsütörtökön immár rendszeresen és kizárólag világi férfiak és nők lábát mossa meg, és nemcsak katolikusokét, hanem – amire eddig példát láttunk – hindu és muszlim személyekét is. Ez a gyakorlat a legújabb szertartásrendnek sem felel meg, melyet maga a pápa adott ki 2016. január 6-án. Ferenc pápa ezzel lényegesen módosítja a lábmosás teológiai jelentését: megszünteti annak eredeti szoros kapcsolatát az egyházi rend alapításával és az apostoli küldetéssel.

6 Ferenc pápa szerint „*Luther Márton szándékai nem voltak tévesek*”, csak „*talán bizonyos módszerek nem voltak helyesek*”. Luther Márton „*reformátor volt*”, aki „*orvosságot készített az Egyháznak*”. A kiközösített Luther – Melanchtonnal együtt a kereszt lábánál térdeplő pozícióban ábrázolva – vatikáni emlékbélyeget kap, a Szentszék hivatalosan az „*evangélium tanújának*” tekinti. Ferenc pápa a lutheránus közösségeket „*egyházaknak*” nevezi.

7 Németországban jelenleg 10 egyházmegye van, ahol a püspök hivatalosan engedélyezi protestáns házastársak áldoztatását. Marx bíboros és a német püspöki konferencia kezdeményezését Ferenc pápa személyesen hagyta jóvá.

8 Ferenc pápa több olyan személyt is magas hivatalban tart, aki a homoszexualitást nyíltan propagálja. A Szentatya a homoszexualitással kapcsolatban téves és félreérthető kijelentéseket tesz. 2017 karácsonyán homoerotikus betlehemi szoborcsoport került a Szent Péter térre, egyes bíborosok és püspökök nyíltan támogatják a homoszexuális kapcsolatok megáldását, a Családok IX. Világtalálkozóján Dublinban színpadra léphet az LMBT propaganda, továbbá jelenleg is zajlik a McCarrick-botrány, amelyben Viganò érsek vallomására alapozva 30 amerikai püspök, köztük a konferenciát vezető DiNardo bíboros kéri Ferenc pápa szerepének tisztázását.

9 Ferenc pápa 2018. augusztus 2-ai hatállyal átírta a Katolikus Egyház Katekizmusának 2267. pontját, amely az Egyház halálbüntetéséről szóló tanítását közli. A Katekizmus új pontjába foglalt tanítás ellentmond az Egyház eddigi tanításának, amely megfelelő körülmények között, a közösségi önvédelem szándékával erkölcsileg megengedhetőnek mondta ki a halálbüntetés alkalmazását. Az átírás nemcsak tárgyában, hanem precedens volta miatt is jelentős.

10 Ferenc pápa elutasít minden párbeszédet az *Amoris Laetitia* érdemi kritikusaival. Lasan két éve nem válaszol Walter Brandmüller, Raymond Burke, Carlo Caffarra† és Joachim Meisner† bíborosok 2016. szeptember 19-én feltett kérdéseire (Dubia), egyebek mellett nem válaszol a papok csoportja által 2017. szeptember 23-án kiadott Gyermeki Korrekcióra (Correctio Filialis) sem, továbbá válasz nélkül hagyja a kazahsztáni püspökök 2017. december 31-én kiadott Nyilatkozatát. A Dubia bíborosok másfél évvel ezelőtt kihallgatási kérelmet is benyújtottak, de Ferenc pápa arra sem válaszol.

11 Ferenc pápa a politika terén is furcsán viselkedik. A migránsok, a menekültek és a be-

Fontos hangsúlyozni, hogy a pápa felelőssége ugyan döntő, de nem kizárólagos, mint ahogy a jelen pontifikátus sem önmagától olyan, amilyen, hanem egy krónikus válság következménye. A baj tehát még annál is sokkal nagyobb és mélyebb, mint amilyennek első ránézésre tűnhet. S mivel az ellenség már gyökeret eresztett a hierarchia legfelsőbb köreiből, ezért a kialakult helyzet a hívő katolikusok részéről elszánt önvédelmet tesz szükségessé. Tudatában kell lennünk annak, hogy a „*Sátán gonoszága és cselvetése*”¹² az örök üdvösségünket akarja elveszejteni.

Első teendők a még elszántabb hitélet, elsősorban az imádság, a böjt és az engesztelés.¹³ A jelen megpróbáltatások, amelyek lassan mindnyájunkat válaszüthet elé állítanak, meg kell, hogy erősítsenek bennünket a teljes és csorbítatlan hitletéteményhez (*depositumfidei*) való ragaszkodásban. Tennünk kell azért, hogy ne váljunk a megtévesztés és a hamis tanítás áldozatává. Ehhez az imádság és a szentségek vétele mellett főpapi tanításra, iránymutatásra és buzdításra is szükségünk van. Ezért fordulok Athanasius Schneider püspök úrhoz, és kérem ismét arra,¹⁴ hogy a sokakat érdeklő aktuális kérdések mentén világítsa meg számunkra az Egyház és a világ mostani helyzetét.

Püspök atya jelenlétében, szavait hallgatva eltölt a remény és bizonyosság, hogy az Úr Jézus, kinek parancsára a tanítványok hajóba szálltak, és akikkel a vihar közepette is mindvégig együtt volt, az Egyház hajójában is szüntelenül velünk van. Az Úr közelében mindig biztonságban vagyunk, aki a történelem viharos tengerének is igazi és abszolút ura. Jézus Krisztus az Egyház feje, akinek hatalmában áll, hogy az emberileg nézve már-már megoldhatatlan vészlehetőségéből kimenekítsen minket.

vándorlók jogait és a befogadás köteleességét gyakran hirdeti, de mintha nem tudna a törvénytelen beözönlés következményeiről és az iszlám integrálhatatlanságáról. Az illegális bevándorlás fenyegető veszélyére, Európa iszlám megszállására és térnyerésére a pápa nem figyelmezteti a közvéleményt, továbbá a migránsok kötelességeiről (pl. törvénytisztelet) és a célországok önvédelmi jogairól sem beszél. Végeredményben az illegális, erőszakos beáramlás és az iszlám aggasztó térnyerése elleni védekezésben erre a pápára nem lehet számítani. Retorikája egyértelműen a balliberális politikusoknak kedvez, akik előszeretettel hivatkoznak is rá az illegális migráció kapcsán.

12 „*nequitiam et insidiasdiaboli*” – XIII. Leó Szent Mihály-invokációjából

13 Vö. „*Ez a fajzat nem űzhető ki másképp, csak imádsággal és böjttel.*” Mk 9,28.

14 Első nyilvános beszélgetésünkre 2016 márciusában került sor, amikor meghívásomra Athanasius Schneider püspök atya Magyarországra látogatott. A püspök úr előadásait, a Lactare vasárnapján bemutatott pontifikális szentmiséjének homíliáját, valamint a vele készített exkluzív interjút a REGNUM EUCHARISTICUM című magyar-angol nyelvű kötet tartalmazza. Elektronikus könyvváltozat: <http://mek.oszk.hu/15500/15547/15547.pdf>.

Athanasius Schneider püspök atya bölcs, igaz és tiszta szavai adjanak erőt, világosságot és bátorságot minden kedves Olvasónak!

Az Úr Jézus fölkelt, és lecsendesítette a vihart. Majd a tanítványokhoz fordult, és így szólt: „*Miért vagytok gyávák? Még mindig nincs hitetek?*” (Mk 4,40)

Budapest, 2018. augusztus 21.

Fülep Dániel, teológus

(Az interjúkötet a Magyar Elektronikus Könyvtár állományából ingyenesen letölthető.

Magyar kiadás: KATOLIKUS EGYHÁZ, MERRE TARTASZ?

<http://mek.oszk.hu/18600/18688/18688.pdf>

Angol kiadás: CATHOLIC CHURCH: WHERE ARE YOU HEADING?

<http://mek.oszk.hu/18600/18638/18638.pdf>

Magyar engesztelés

Magyarországon a második világháborút megelőzően, az engesztelés részben a fatimai üzenet hatására, részben Kovacsics Mária Natália nővér magánkinyilatkoztatásai nyomán indult meg. A háború alatt folytatódott, majd utána megerősödött. A püspöki kar Mindszenty József bíboros, hercegprímás, esztergomi érsek vezetésével pártfogásba vette az engesztelés ügyét. A nővér közvetítette üzeneteket kivizsgálta, s így maga az engesztelő mozgalom főpapi támogatással működött. Szellemiségét az 1946-ban kiadott engesztelő füzetből világosan megismerhetjük. Lényegét a Magyarok Nagyasszonya, Világ Győzelmes Királynője Szentkorona Lovagrend imája őrzi. Ennek alapján foglalom össze a magyar engesztelés lényegét, s azt a küldetést, ami ránk van bízva.

Minden nemzetnek megvan a maga sajátos feladata, küldetése, amit a Teremtő reá bízott. Ez nem jelenti azt, hogy az egyik, vagy másik nép különb, a többenél értékesebb lenne. Nem! Ez csupán azt jelenti, hogy Isten nem tett egyformává bennünket, és az üdvösség útja különböző lehet a közös erkölcsi és tanításbeli alapok megvalósításakor. A magyar sajátosságok jellemzik a magyar utat, amit maga Isten határozott meg. Szabad akaratunk ugyan képessé tesz arra, hogy ezt elfogadjuk, vagy elveszünk, de igazán hatékonyak és eredményesek csak akkor leszünk, ha ezt követjük. A magyar nem német, nem francia, nem indiai, s főleg nem afrikai. Nem lehet tehát adott népekhez kötött jellegzetességeket, tetteket szolgálani másolni, változtatások nélkül követni. Ez az engesztelés gyakorlatára ugyancsak igaz. Kis közösségek természete-

sen élhetnek eltérő karizmákkal, de össznépi engesztelést nem lehet, nem szabad más népeknek adott alapokra építeni. Sok lelki mozgalom, meghirdetett engesztelés esik ma ebbe a hibába. Sőt – és ez bennük a főhiba – erre még büszkék is. Sokan nem tudják, hogy ez, vagy az a lelki gyakorlat, karizma – ahogy ma mondani szeretik – nálunk nem ismeretlen, hosszú ideig hasonló módon gyakorlat volt, esetleg ma is az, pl. a Szent Vér tisztelet. Mások tudják, de ezzel engedetlenek akarnak lenni – félő, hogy tudatosan – a teremtő Isten rendelkezésével szemben.

Rendi imánk hódolat, felajánlás és engesztelés a Világ Győzelmes Királynője Szeplőtelen Szívéhez. A Szentlélek segítségével, megvilágosító kegyelmével, isteni erejével ismerhetjük meg a Magyarok Nagyasszonyának világkirálynői méltóságát. Vele, ha átadtuk magunkat Neki feltétel nélkül, mi is engesztelővé válhatunk. Ő egyesült a lehető legjobban Szent Fiával, aki kiengesztelte az Atyát bűneinkért. Minden bűnért! Az engesztelés tehát részt venni Krisztus kiengesztelő, megváltó áldozatában. Egyesülni Vele, szent Pál szavai szerint kiegészíteni az Ő áldozatát. [Kol 1,24. A szerk.] Most, itt nem szükséges hittani magyarázatot adni a szentírási szövegnek. Elfogadjuk azt és teljes, bár nem tökéletes erőnkkel eleget kívánunk tenni annak. A Szűzanya szeretetteljes segítsége vezet bennünket, kiegészíti gyengeségünket. Isteni Jegyese erősít meg bennünket. Ezért kezdjük imánkat a Szentlélek hívásával.

A hódolat a Világ Győzelmes Királynőjének a Szűzanya hatalmas méltóságát jeleníti meg. Az ima és a régi magyar engesztelő mozgalom még azelőtt született, hogy XII. Piusz pápa meghirdette Szűz Mária mennybevételének dogmáját. Az együtt szenvedés, illetve kegyelem közvetítés még ma sincs Mária-dogmaként kimondva, bár az Egyház hitében, s a liturgiában jelen van, hisz ünnepelek. Engesztelésünk magyar jellegét és az Istenanyához kapcsolódását mutatja az is, hogy a Szűzről szóló tanítás minden mozzanata sajátos magyar vonatkozással teli. A két utolsó Mária-dogmát kihirdető pápai megnyilatkozás utal erre, sőt az engesztelés fájdalmas voltát a kihirdetés ideje is jelzi. A Szeplőtelen Fogantatás kihirdetése a bukott szabadságharc utáni brutális elnyomás és diktatúra alatt történt. Nem lehet véletlen, hogy a középkori francia kódexek utalnak arra: „Magyarországról jött szerzetesek hirdetik a bűn nélküli fogantatás hitét...”

Szűz Mária mennybevétele nálunk Szent István óta a „Nagyasszony napja”. Első szent királyunk ezen a napon távozott a másvilágba, amelynek előestéjén adta országát, nemzetét, koronáját örökségül a „Királynőnek”. XII. Piusz mindezzel tisztában volt, erről többször megemlékezett. Ha az együtt szenvedés (lehető legnagyobb engesztelés!) dogmáját majd egyszer kihirdetik, nem lehet elfeledkezni a magyar honfoglalás-kori sírokban talált keresztokról, ahol

Fiához hasonlóan van jelen az Anya, a fájdalmas Anya. Hasonlóan látszódik a kegyelem közvetítő Édesanya, mert a magyar hitvilág lényeges eleme emberemlékezet óta. Királynői méltósága pedig már nevében szerepel, hisz az Asszony szó is ezt jelenti. A Nagyasszony Szent Gellért tanúsága szerint állandóan népünk ajkán volt mind a közbeszédben, mind egyházi énekeikben.

Az ima második része Királynőnk iránti szeretetről szól. Hála Neki, megóvott, nem engedett elveszni, bár ez az engesztelő szenvedéstől nem mentesített. „Te a háborúk félelmetes harcaiban...” Másutt: „Te megcsonkításunk, szétszórásunk ellenére...” Kérjük segítségét a mai nehéz körülmények között: világunk óriási kísértései, az új pogányság, világkormány – II. János-Pál szavai szerint háttér hatalom – veszélyei ellen.

Az imádság harmadik részétől a szó szerinti engesztelés kerül sorra. „Magyarok Nagyasszonya, Világ Győzelmes Királynője! Édes Szűzanyánk! Mi hívő keresztény magyarok ki akarunk tartani Veled az engesztelésben. Azért felajánljuk szeplőtelen Szívednek magunkat egyenként és összesen... Tiéd vagyunk egészen és mindenünk a Tied, a Te örökség vagyunk.” Ez a válasz refrénként jön minden könyörgésre. Egyenként jelenti, hogy Mindannyian, mint egyének adjuk át magunkat, az összesen pedig közösségként, akár teljes magyar nemzetként. Itt már megmutatkozik az a közösségi jelleg, ami a magyar engesztelés sajátja. A magyar küldetés van jelen nem rejtetten, de nem is hangsúlyozva. A közösség felemel, új dimenziót jelent. A magyar engesztelést ez teszi egészen egyedivé. Kapcsolódik a Magyarok Nagyasszonya különleges tiszteletéhez. Őt kéri, hogy kiegészítse a gyengeséget, palástja takarja el bűneinket, pótolja a hiányokat, erősítse bünbánatunkat.

Nem tarthatunk meg magunknak semmit. „Felajánljuk szeplőtelen Szívednek hazánkat, otthonunkat, anyagi javainkat...” Atadjuk szellemi javainkat, lelkünk minden képességét, érdemeit...” Eljutunk arra a magasságra a tökéletes Mária tiszteletben, amit Monforti Grignon Szent Lajos határozott meg a végső időkre. Rendi Alkotmányunk világosan leírja, hogy mindezt Szent István király már majd ezer évvel ezelőtt gyakorolta.

Az eddigi önátadás csak azokat említi, ami nem a miénk, mert kaptuk. Persze ezt is vissza kell adnunk, jóllehet igazi büszkeséggel nem tekinthetünk rájuk, ha kellően alázatosak vagyunk. A folytatásban viszont gyarlóságaink következnek. Ezek valóban a mieink! Bizalmatlanság a jövő miatt, lényegében az Istenben való teljes bizalom hiánya. Félelem a bekövetkezők miatt. A kislelkűség a kereszthordozásban viszont az önátadás hiányossága. A türelmetlenség mások hibáinak elviselésében a felebaráti szeretet gyengesége. A megkezdett jó be nem fejezése viszont nem csupán a bennünk lévő lustaság kifejeződése, hanem az emberi tekintet túlzott figyelembe vétele. Amíg másokra

jobban figyelünk, mint Istenre, addig a tökéletlenség a bűn határán mozog. Végül a kapott kegyelmek elengedése, ami a restség uralma rajtunk. Tökéletek, komoly engesztelők viszont nem lehetünk addig, míg az Ég nekünk szánt kegyelmeit nem hasznosítjuk egészen.

Az engesztelés lényege az eddigiekből világosan kitűnik. Részt venni Isten örök és feltétel nélküli dicsőítésében. Állandóan hálát adni Neki a Teremtésért, az ingyenes Megváltásért, a köztünk Maradásért! Átadni magunkat egészen. Övéi kell legyünk teljesen. Hozzá az út a bűnök legyőzése útján vezet. Erények a bűnök helyett. Itt találkozunk a Mária Natália nővér által közvetített üzenettel: „aki lopott, adakozzék, aki káromkodott, dicsőítsen. Aki hazudott, igazat mondjon.” Átadni magunkat saját bűneink vezekléseként, de másokért is! Részt venni a világ megváltásában, ahogy Szent Pál mondja: „kiegészíteni Krisztus áldozatát”. Ismétlem az egyik legfontosabb momentum az, hogy nem csupán magunkért, hanem másokért tegyük önmagunk felajánlását.

Ennek a résznek (Odaadás Szűz Máriának...) a befejező könyörgése tökéletesen rámutat arra, amiről eddig szó volt: „Magyarok Nagyasszonya, Világ Győzelmes Királynője! Hatalmad alakítsa át nyomorúságunkat az alázas beismerés és bűnbánat tökéjévé, hogy igaz alázattal és teljes bizalommal mondhassuk: Szűzanyánk! Tiéd vagyunk egészen és mindenünk a Tiéd, a Te különleges tulajdonaid és örökséged vagyunk.” Ismét csak azt mondhatom, hogy a magyar engesztelés jó megjelenítése ez a könyörgés. A Szűzanya az engesztelés tökéletes megjelenítője a tulajdonosa országunknak, sőt ahogy Ő maga mondja, örököse. Mindez azt jelenti: az Ő engesztelő országa és népe a magyar.

Az utolsó rész: „Egyesülés Szűz Mária Szeplőtelen Szívével” az eddigieket jól foglalja össze: „Most már mi is a Tieid vagyunk egészen.” Később: „... Feltétlen odaadással ajánljuk fel magunkat a szegény bűnösök és a világ megmentésére.” „... Alakíts minket Isteni Fiad szándékainak alkalmas eszközévé, hogy bennünk élve, rajtunk keresztül is kiáraszthassa a megváltás kegyelemkincseit. Így minden ember megismerje anyai szeretetedet és királynői méltóságodat.” A befejezés pedig a magyar közösségi engesztelés lényegét mutatja meg, hisz a Szűzanya népeként ez feladatunk, kötelességünk, küldetésünk: „Magyarok Nagyasszonya, Világ Győzelmes Királynője! Adj nekünk kitarást az engesztelésben, hogy népünk Általad más nemzetek anyjává legyen és tápláljon messze országokat.”

Világos, hogy a magyarok Mária kiválasztott népeként az Ő feladatában részesedve az engesztelés népe. Szent István ezer esztendeje történt felajánlása Isten akaratából történt. Erre Isten bennünket felkészített, szeretetteljes vezetése tett alkalmassá, hogy az „Asszony népe” lehessünk, hogy legyen

erőnk – az Ő különleges segítsége és védelme segítségével – elviselni azt a szenvedésekkel teli sorsot, amit ez a feladat, küldetés szükségszerűen hozott. A magyar engesztelés tehát mindig közösségi jellegű. Ennek akkor is döntő súlya van, ha minden más engesztelés magában hordja ezt a jelleget, nálunk ez a központi elem. A Szűzanya tulajdonaként és örökségként nálunk minden szakrális mozzanat, így az engesztelés is mindig rendelkezik egyházi, valamint állami, azaz világi és vallási jellegzetességgel. Az Istenszülő országában és népében a történelem folyamán mindaddig (utolsó ítélet), míg a közösségek léteznek, szoros kapcsolat van az állam és egyház között! A kettő közötti teljes elválasztás a francia forradalom következményeként nem létezhet, még akkor sem, ha a hivatalos vatikáni – egyébként téves – álláspont is e mellett áll manapság.

A magyar engesztelés tehát az egész ember és a teljes magyar közösség (nemzet) magatartása, amit Isten rendelt el népünk számára.

Dr. Bakos Batu

A Kútvölgyi „csodarózsa” története

Sok-sok évvel ezelőtt történt, amikor még Regőczy atya élt, hogy egy Nátália nevű délvidéki asszony a kertjéből rózsákat hozott a Kútvölgyi kápolnába.

A csokorból egyet kiemelt és szeretettel átnyújtotta Regőczy atyának, aki mosolyogva a Tabernákulum fölé helyezte. Telt, múlt az idő, már hosszú évek teltek el, de a rózsá a Tabernákulum tetején egy pohárba állítva, víz nélkül nem hervadt el. Nem virított, de egyértelműen az élet jeleit mutatta. Ezt sokan, sokszor megcsodálták az évek alatt.

Történt azonban, hogy ez év tavaszán egy osztrák nővér érkezett, hogy segítkezzen a kápolna körüli munkálatokban. Nem ismerte a „csodarózsa” történetét, és nem tudni miért kidobta azt.

Az engesztelők részéről azóta újabb és újabb rózsák kerültek a Tabernákulum tetejére, de azok eddig mind elhervadtak.

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve



Szentségimádások hazánkban

Fontosnak tartom újból és újból említeni a szentségimádások helyeit, módjait, hogy örülhessen és bizakodhasson lelkünk!

2005. július óta 28 plébánián, négy hetes forgóval **az adott napokon reggel 6 órától másnap reggel 6 óráig** tartanak folyamatos szentségimádást. Ezt W. Éva munkájának köszönhetően 13 éve, ma is folyamatosan sikerül fenntartani.

A nép részéről egy adott helyen a **folyamatos szentségimádást** (ehhez minimum 168 ember szükséges) sikerült megszervezni elsőként 2014. szeptembertől **Vácott, a Piarista templomban**. Ugyanilyen folyamatos szentségimádás indult el 2017. május 1-én **Sopron belvárosában a domonkos rendház oldalában**, majd 2017. október 26-án **Veszprém, Magyarok Nagyasszonya Plébániatemplomban**, ezt követte 2018. január 1-jei indulással **Budapesten a Belvárosi Plébániatemplom**, illetve 2018. április 8-ától a **Gazdagréti Szent Angyalok temploma**.

Jelenleg hazánkban a naponta más-más templomban tartott folyamatos szentségimádás mellett öt templomban a szentségi kápolnáknak történik folyamatos szentségimádás, éjjel-nappal!

A következő egy év alatt lesz-e több új helyszín?

Cselekedjünk Jézus nagyobb dicsőségére!

Örvendetes lenne, ha **folyamatos szentségimádást tudnának szervezni a hívek papjaik támogatásával további helyeken hazánkban**, például Pécsen, Szegeden, Szolnokon, Debrecenben, Nyíregyházán vagy Miskolcon – hogy csak néhány helyet soroljak!

További számunkra ismert szentségimádási helyek:

A **Budapest-pasaréti Páduai Szent Antal egyházközségben** 2017. december 11-től hétfőtől szombatig, 7.30 és 18 óra között bárki időzhet a kihelyezett Oltáriszentség előtt. Ugyanígy **Egerben a Szent Bernát Ciszterci Templomban** minden nap 9-18 óráig van lehetőség szentségimádásra.

Hosszú évek óta **Kaposváron a Szent Imre Plébánián** minden nap van szentségimádás reggeltől estig.

Egy ideje **Sülysápon is van rendszeres szentségimádás** minden nap reggel 4 órától 22 óráig.

Egyéb szentségimádások is indulnak, illetve továbbra is vannak mindenfelé hazánkban, melyek az adott nap valamelyik időszakában vagy akár minden nap reggeltől estig adnak lehetőséget az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus imáadására, a vele való beszélgetésre. Ezek ismeretében komoly reménnyel készülünk a 2020-ra szerveződő Eucharisztikus Világkongresszusra.

Jánossy Gábor

A katolikusok igazi kincse az Eucharisztia

Interjú Bocsa József SchP-val

Magyarországon elsőként a váci piarista Szent Anna-templomban nyílt az év 365 napján 24 órában működő valódi örökimádás-kápolna, 2014 júniusában. Az eddigi tapasztalatokról Bocsa József SchP piarista házfőnököt, a templom plébánosát kérdeztük.

– **Az elmúlt négy esztendő alapján mit mondhatunk, mekkora igény mutatkozik a hívek részéről az éjjel-nappal folyamatosan elérhető szentségimádás iránt?**

– A nap szinte minden szakában, de különösen munkába menet és munkából jövet egyre többen betérnek a kápolnába, és az óra gazdája mellett majdnem mindig talállok ott másokat is. Több olyan emberről is tudok, akinek Vácra költözésében szerepet játszott az is, hogy itt örökimádás van. Egyeseknek annyira az életük részévé vált a szentségimádásban töltött óra, hogy már el sem tudják képzelni az életüket nélküle. De mindig szükség van újabb örökimádókra is, akik vállalnak hetente egy-egy órát, mert többen meghaltak vagy elköltöztek a kezdetek óta, esetleg megváltoztak az életkörülményeik. Budapesten két helyen is elérhető már örökimádás, ezért teljesen érthető módon vannak, akik ott kapcsolódnak be az Oltáriszentség imáadásába.

– **Milyen gyümölcssei vannak az állandó szentségimádásnak? Előfordulnak-e megtérések ennek hatására?**

– Az igazi megtérések a szív mélyén zajlanak, ezekről nem biztos, hogy beszámolnak az emberek, vagy esetleg csak évekkal később szerzünk tudomást róluk. De emlékszem egy olyan esetre, amikor egy asszony elmenekült a férje elől, ide jött, ebbe a kápolnába. Imádkozva találtam rá. Szóba elegyedtem

vele, és éjszakára befogadtam a rendházba. Másnap a férje eljött érte a kápolnába. Rendeződött a kapcsolatuk. Arról is vannak visszajelzések, hogy a héten egy órát vállaló szentségimádók – általuk valósulhat meg az örökimádás –, amikor valamilyen ok miatt nem tudtak eljönni, előfordult, hogy hitetlen családtagjaikat vagy barátait kértek meg a helyettesítésre. Bizony e helyettesek közül többen is a kápolnában töltött egy óra alatt indultak el a hit útján, illetve tértek vissza oda. Az itteni örökimádásnak egyik konkrét gyümölcse, hogy valaki időskorában lett elsőáldozó. Volt, aki az itteni szentségimádások hatására lett reformátusból katolikussá, és azóta is oszlopos tagja az örökimádásnak. Egyszer egy buddhistával találkoztam a kápolnában, akinek fogalma sem volt az Oltáriszentségről, de számára megmagyarázhatatlan isteni jelenlétet tapasztalt ott.

– Hogyan jöhet létre bensőséges kapcsolat az Eucharishtiában jelen lévő Krisztus és köztünk? Tudjuk, hogy a hit kegyelem, de ez nem jelenthet teljes passzivitást a részünkről. Az első lépést nekünk kell megtennünk?

– Jézus teljesen nekünk adja magát, szüntelenül jelen van számunkra. Ennek legbiztosabb formája az Oltáriszentségben való jelenlét. Ha nyitunk felé, ha rendszeresen rászánunk bizonyos időt a vele való találkozásra, ha elidőzünk jelenlétének helyén, akkor biztosan válaszolni fog, hiszen értünk van ott, s csak arra vár, hogy megajándékozhasson minket, hogy elmélyülhessen köztünk a szeretetkapcsolat. Az örökimádás egyik résztvevője azt mondja, az az egy óra, amelyet az éjszaka csendjében a kápolnában tölt, a napja legértékesebb órája, minden fontos dolog ott rendeződik a számára.

– Az evangélium szerint az emmauszi tanítványok szeme megnyílt, amikor Jézus kezébe vette a kenyeret és megtörte. Ez kellett ahhoz, hogy felismerjék, noha előtte világosan elmagyarázta nekik, hogy az írások szerint mindennek úgy kellett történnie, ahogyan történt. Ez ránk is jellemző. Mindnyájan emmauszi tanítványok vagyunk?

– Igen, a kenyértörésben, az élet kenyerének jelenlétében és imádása közben nyílnak meg lelki szemeink, ilyenkor fedezzük fel Isten keze nyomát az életünkben. Ott érnek össze a szálak, ott nyerünk különleges rálátást az életünkre, az Egyházban és a világban zajló eseményekre. Ott látjuk meg a helyünket, ott tisztázódnak a céljaink, a küldetésünk. Nagyon sok világosságot kapunk, az ő fényében látjuk meg az igazi fényt.

– Az Oltáriszentségben a végtelen béke és szeretet van jelen. Miért nem ismerjük ezt fel, miért csak időlegesen érint meg bennünket ez a lelkiség? Hiszen ha nem így volna, egészen másként működne a világ.

– A hit ma komoly válságban van a világban és az Egyházban is. Meggyengült az Oltáriszentségbe vetett hit is. Pedig az, hogy a nagy hitetlenség

és a rengeteg bűn miatt még nem dőlt össze a világ, éppen az eucharisztikus áldozatnak, a szentmisének és a katolikus templomokban jelen lévő Oltáriszentségnek köszönhető. Ezek tartják meg a világot.

– Sokan mondják, hogy a világban zajló folyamatok végzetesen rossz irányba haladnak, ezért már kevés az emberi erő, itt már csak Krisztus segíthet. Oda kell menni hozzá, vagyis az Oltáriszentség elé. Ha ez ennyire egyszerű, miért utasítják el ezt olyan sokan?

– Ez a gonoszság titka a világban. De teljesen logikus: ha az alapvető táplálékot, az élet kenyerét az ember elutasítja, vagy méltatlanul veszi magához, akkor nem csoda, ha ott tart a világ, ahol tart. Akik viszont odamennek az Oltáriszentséghez, akik Jézus valóságos testével és vérével táplálkoznak, akik imádják őt az Oltáriszentségben, azok megtapasztalják az életükben jelenlétét, gyógyítását, erejét és békéjét.

– A váci Szent Anna-templomban már 2005 óta rendszeresen mutatnak be szentmiséket, amelyeken gyógyulásokért imádkoznak. Az örökimádás megkezdése hogyan hatott ezekre a szentmisékre?

– Azon a nyáron részt vettem egy papoknak tartott lelkigyakorlaton, amelyet egy indiai nővér, Mary Usha vezetett. Olyan mély nyomokat hagyott bennem ez a kiengesztelődésről szóló lelkigyakorlat, hogy elhatároztam, a rám bízottnak is közvetítem kegyelmeit. Éppen akkor kapcsolódtunk be egy országos szervezésű örökimádásba, amely tudtommal azóta is működik. A lényege, hogy reggel 6 órától másnap reggel 6-ig más-más városban, faluban tartanak szentségimádást, így valósul meg a folyamatosság. Minden hónap harmadik pénteke esett ránk. Ezeket az alkalmakat összeköttem a gyógyulást kérő szentmisékkal. Tulajdonképpen minden szentmise gyógyító liturgia, ha ilyen hittel vagyunk jelen azon. E szentmise után kiteszük az Oltáriszentséget, áldást osztunk vele, és közbenjáró imákat végzünk a jelenlétében azokért, akik kérik ezt. Azt tapasztaljuk, hogy mióta elindult az örökimádás, azóta megnőtt a gyógyító szentmiséken résztvevők száma: egyre többen érkeznek ezekre az alkalmakra az ország legtávolabbi pontjairól, sőt a határokon túlról is. Emellett pedig komoly testi-lelki gyógyulások és szabadulások történek.

– Az idén jelent meg az Ön szerkesztésében Az engesztelés lelkisége című könyv, amelyben hangsúlyozza, hogy az engesztelés egyértelműen a szeretet lelkisége, ezért szükséges hozzá az élő találkozás Jézus Krisztussal, és a vele való állandó szeretetkapcsolat. Jézussal minden szentmisén találkozhatunk, és ott van velünk a szentmise után is az Oltáriszentségben. Jézus egész földi élete engesztelő élet volt. Nálunk hogyan mutatkozhat meg ez?

– János apostol levelében ezt olvassuk: „Jézus az engesztelő áldozat a mi bűneinkért, de nemcsak a mi bűneinkért, hanem az egész világ bűneiért is”

(1Jn 2,2). Jézus mint az Egyház feje megtette, amit tehetett. Kiengesztelte, összebékítette egymással az Istent és az embert. Áldozattá lett értünk a kereszten, beteljesítette a világ megváltásának művét. Minket, misztikus testének tagjait is arra hív, hogy tegyük hozzá a magunkét a megváltás művéhez. XVI. Benedek pápa kedvenc kifejezésével gyakran hangsúlyozza, hogy Jézus *bevon* minket a megváltás művébe, engesztelő életébe, szenvedésébe és halálába. Sokan nem értik vagy félreértik Pál apostol e kijelentését: „kiegészítem testemben azt, ami Krisztus szenvedéséből még hiányzik, testének, az Egyháznak javára” (Kol 1,24). Hogy miként járulhatunk hozzá a megváltás művének kiteljesedéséhez, annak élő példája a Szűzanya, aki mindenben egy volt szent Fiával. Végigkísérte őt keresztútján, ott állt keresztje alatt is, mindent átélt édesanyjai szeretetében. Amikor Szent István királyunk felajánlotta koronáját és országát a Szűzanyának, azzal megalapozta a magyarság engesztelő hivatását, Európa és az egész világ üdvösségéért való felelősségét és tenni akarását, amely éppen napjainkra szépen kiteljesedni látszik.

– ***A 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus lelki előkészületeit mennyire segíthetik azok a templomok, amelyekben – mint Vácon, Sopronban, Veszprémben vagy Budapesten – lehetőség van az állandó szentségimádásra?***

– A katolikusok igazi kincse, az, ami a többi kereszténytől megkülönbözteti őket, az Eucharisztia. Az a hit, hogy Jézus Krisztus testestül-lelkestül, istenségével és emberségével, valóságosan jelen van nemcsak a szentmisében, hanem az Oltáriszentségben is. Ennek a hitnek a lerombolása az utóbbi években rohamléptekben zajlik az egész világon, az utóbbi napokban éppen a német Egyházban. Nevezetesen azzal, hogy igyekeznek engedélyeztetni az elvált újrabezáródottak szentáldozáshoz járulását. Több német egyházmegyében éppen napjainkban hagyták jóvá a vegyes házasságban élő nem katolikus házastársak szentáldozáshoz járulását is. Szent II. János Pál pápa az *Ecclesia de Eucharistia* kezdetű enciklikájával és a *Katolikus Egyház Katekizmusának* kiadásával is megerősítette az Eucharisziában való katolikus hitet és Egyházunknak azt a gyakorlatát, hogy a protestáns felekezetekhez tartozó keresztények nem járulhatnak szentáldozáshoz, legfeljebb rendkívüli esetben (gyakorlatilag halálveszély esetén). Annak azonban semmi akadálya, hogy imádják Jézust az Oltáriszentségben. A szentmisében nem vehetik őt magukhoz, mert nem vallják a Katolikus Egyház teljes hitét, és nincsenek kegyelmi állapotban, de az örökimádási kápolnák nyitva állnak előttük, ahogyan bármely válású ember előtt. Az örökimádási kápolnák védőbástyái lehetnek a katolikus Oltáriszentségbe vetett hitnek, hiszen az ezekben betérők és itt imádkozók a gyakorlatban tapasztalhatják meg Krisztus valóságos jelenlétének erejét az

Eucharisziában. Nem mindegy, hogy a két év múlva nálunk rendezendő Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus milyen Eucharisziában való hitet fog közvetíteni: a Katolikus Egyház Oltáriszentségbe vetett 2000 éves hitét vagy egy protestáns hitet. Minél több örökimádási kápolna és templom lesz az országban, és minél több helyen valósul meg a gyakori szentségimádás, annál tökéletesebb lesz az eucharisztikus kongresszusra való készülletünk.

(*Bodnár Dániel/Magyar Kurír; 2018. augusztus 12.*)

(*Új Ember; 2018. augusztus 12.*)

A Szent Test és a Szent Vér tisztelete

A szentségi színek alatt minden szentmisén megjelenő Jézus Krisztus tartja meg az egész világot. Az Eucharisztia, mint Krisztus vérontás nélküli áldozatának mindennapi bemutatása kezdetektől fogva Egyházunk létének az alapja. Ahol érvényes eucharisztia van, ott az Egyház. Jézus Krisztus valóságos szentségi jelenlétét elfogadni minden kor emberének nehézségeket jelentett és jelent ma is – különösen a mai racionális világban. Ezt persze Isten is tudja, ezért Jézus Krisztus időnként és helyenként Oltáriszentség csodával segít bennünket a valós jelenlét felismerésében. Ez rendszerint a szent színek (ostya és bor) valamilyen mértékű elváltozása által történik.

Ezeknek az elváltozásoknak igazolása nagyobb rálátást és egyházi tekintélyt igényel, ezért püspöki hatáskörbe van rendelve. Amennyiben azonban az illetékes püspök a megfelelő vizsgálatokat elvégeztette, és igaznak találtott az esemény, onnantól a csoda nyilvánosan is tisztelhető. Ilyen eucharisztikus csoda elég sok volt hazánkban a törökdúlás előtt. Rendszeresen szerveztek zarándoklatokat ezen kitüntetett helyekre, mely erősítette a keresztény nép Oltáriszentségbe vetett hitét.

A török megszállás 150 éve alatt – amely terület a hódoltságuk alá esett – a muzulmánok a templomok és kolostorok 96 %-át a szó szoros értelmében a földdel egyenlővé tették. Ezzel egyértelműen a zarándokhelyek is megszűntek, lerombolták azokat is.

A török elnyomás alóli felszabadulást követően sok mindennek újra kellett indulnia. Báta a Szent Vér tiszteletének egyik központja volt a török megszállás előtt. A muzulmán csapatok azonban egyszer pont akkor érkeztek a környékre, amikor tízezer zarándok volt a helyszínen. Mind a tízezer zarándokot kardélre hányták – vértanúkká váltak. Báta „újra indulásában” nagy segítség volt a lengyelektől 2017-ben Bátának ajándékozott Szent Vér ereklye.

Az emberek nem változnak, ezt az Isten is tudja, ezért ma is időnként, helyenként Jézus Krisztus csodát művel az átváltoztatott Színekkel. Ilyen csodát igazoltak vissza utóbbi években például Braziliában, illetve Lengyelországban Sokolka-ban. A Sokolka-i csoda „menete” – ahogy a leejtett Szentostya átalakult – kísértetiesen hasonlít a Százhalombattai esetre. A kettő között az a különbség, hogy amíg Sokolka-ban a helyi püspök (érsek) szabályosan, akkurátusan kivizsgáltatta az elváltozást (mely igaznak találtatott), addig Százhalombattán a helyi plébános saját felelősségére végeztetett néhány vizsgálatot, és itt meg is rekedt az ügy. Így semmiképpen sem lehet hivatalosan igaznak ítélni a százhalombattai csodát, és nem lehet eucharisztikus csodaként a magasba emelni...

Az elmúlt évtizedekben hazánkban több helyről is beszámoltak az Oltáriszentség külszínében való elváltozásáról, de csak néhány esetben lehet tudni arról, hogy a plébános igyekezetével egy-egy vizsgálat lezajlott (például Százhalombatta és Kaposfüred), püspöki vizsgálat egyik esetben sem indult el. Több olyan eset is történt, amikor Egyházunk illetékes helyi vezetője csak a tiltásig jutott: az adott elváltozást senkinek sem szabad a jövőben még megmutatni sem... Tudom, hogy az eucharisztikus csodák, ha mégoly igaznak is bizonyulnak, nem képezik hitünk alapját. De ha Jézus Krisztus jónak tartja, hogy az adott helyen, az adott időben ilyen csoda történjen, akkor arra ott, és azoknak az embereknek bizonyára szükségük van, a hitük növekedése érdekében. Ezért minden lehetséges csodát komolyan kellene venni, és a hivatalos vizsgálatnak egyetlen esetben sem volna szabad elmaradni. Ez szükséges azért, hogy amennyiben valami hamisság történik, akkor az kiderüljön, de ha nem hamis, ha valóban Isten akaratából történt az adott elváltozás, akkor hivatalosan is lehessen tisztelni a mi Urunkat, Jézus Krisztust az eucharisztikus csodákban.

Jánosy Gábor

Mária- kegyhelyek



Szőkefalva

Marián Rózsika 1995-ben Dicsőszentmártonban, Gergely Piroska néninél – a nagymamánál – tartózkodott. Imádságai sokszor éjszakába nyúltak. 1995. januárjában, vakságának harmadik évében egy vörös fényt látott, amelyet nem tudott semmiféle természetes fényhez hasonlítani. Ez a fény naponta többször is megjelent. Június 17-én este 11 órakor imádság közben egy hang szólította meg, amelyről a beszélgetés során kiderült, hogy a Boldogságos Szűzanyáé volt. Ugyanazon év december 8-án este 11 órakor megjelent mennyei fényben egy Mária szobor (kb. 75 cm nagyságú). Mária fején 12 csillag volt, előlött egy nagy csillag, amelyből olyan erős fény áradt a szoborra, hogy azt már nem is lehetett látni. Ekkor szólalt meg a Szűzanya. Ilyen fény-szobor formájában jelent meg azután (2005. június 17-ig) a Boldogságos Szűz Mária a látnoknak általában évente háromszor.

1995-től 1998-ig csak magánjelenése volt, amiről nyilvánosan nem beszélhetett. E három év alatt a Boldogságos Szűzanya tanította, fölkészítette a látnokot hivatásának betöltésére. 1998. november 4-én este 11 órakor volt az első nyilvános jelenés Szőkefalván a családi házban. 1999. március 21-én este 11 órakor volt a második jelenés szintén a családi házban, kb. 35 személy jelenlétében. Ezen György István lelkipásztor (gyónatója) is jelen volt. Kérésükre a Szűzanya elfogadta, hogy ezentúl délután öt órától jelent meg a látnoknak.

1999. november 4-étől – a látnok kérésére – a jelenések a templomban, aztán a templom udvarán történtek 2005. június 17-ig, melyeken egyre több zarándok vett részt. Ezekre az alkalmakra egy szabadtéri oltárt építettek.

Minden jelenéskor a Szűzanya üzenetet közvetített az emberiségnek. Érdeemes odafigyelni a Szűzanya válaszára, amikor például 2001. szeptember 22-én a látnok felajánlotta a jelenevőket, és a Szűzanya így válaszolt: „*Igen, leányom elfogadom mindnyájukat, és teljesítem kívánságaikat, hitük szerint.*”

Nagyon sokat szenvedett a látnok. Küldetését vállalta, nagy szeretettel, öntudással és boldog lélekkel fogadta el ezeket, minden szenvedését följajánlva valakiért, és ezzel tette értékessé azokat.

2001. szeptember 22-i jelenés előtt néhány nappal Dr. Molnár Gyula, állandó diakónus, Vida Zoltán magyarországi festőművésszel együtt elzarándokoltak Szőkefalvára. Egyben meglátogatták a látnokot is. A látnok elmagyarázta a festőművésznak, hogy milyennek látja a fényben megjelenő Szűzanyát. Ez alapján festette meg Vida Zoltán a „Szőkefalvi Asszony” című festményt. (Egy erdélyi pap írt egy verset egy ünnepi alkalomra, ahol a Szűzanyát „Szőkefalvi Asszony”-nak nevezi.) 2001. december 1-én a látnok kérésére testvére, Edit a festményt Rózsika kezébe adta. Ő végigtapogatta az egész festményt és 11 személy jelenlétében felkiáltott az örömtől, mert a Szűzanya egy pillanatra a természetfeletti fényben megjelent, ezzel igazolva a festmény valóságát. Ezt hallva Vida Zoltán örömeiben így szólt: „Ez 60 éves munkásságom legcsodálatosabb pillanata!” (A kép a címlapon látható)

Az utolsó jelenésre 2005. június 17-én került sor. Ezen az alkalmon 120 pap és kb. 25.000 személy vett részt. Az utolsó jelenésen a Szűzanya évekkel azelőtt tett ígérete teljesedett be, amikor a látnoknővel anyanyelvén, magyarul beszélgetett, és Fény Királynőjének nevezte magát.

Azóta minden hónap 17-én van engesztelés a templomban. Június 17-én különös kegyelmeket áraszt a Szűzanya az oda látogatókra.

A papoknak szóló, misztikus közlésben kapott üzeneteket a jelen lévő papokkal Rózsika minden alkalommal külön közölte, de azoknak csak egy része lett lejegyezve.

A Szőkefalván történt és történő eseményeket Dr. Jakubinyi György érsek atya figyelemmel kíséri, és körlevélben engedélyezte, hogy papok és hívek oda zárandokoljanak.

Kiadványaink e témában:

Szőkefalvi engesztelő imádságok (2011), Szőkefalvi elmékedések (2017) – románra le lett fordítva, Szőkefalvi breviárium (2017) – románra le lett fordítva, A szőkefalvi katolikus egyházközség története és élete – 200 év (2018).

Szőkefalva öt titka

A Szűzanya 1999 és 2000-ben öt titkot adott Szőkefalván Rózsikának, melyek a következők:

1. *Gyakoribb és nagyobb természeti csapások, mint eddig, éhség, valamint gyógyíthatatlan betegségek.*
2. *Tűzvészek, árvizek, szárazság és nagy földrengések.*
3. *Sok gyermek elhalálása 7 éven alul.*

(Ez a három titok az egész földkerekségre vonatkozik.)

4. *(két pontból áll):*

Az emberi szívekben lassacskán kihűl a szeretet.

Romániát egy nagy esemény fogja megrázkódtatni és sok ártatlan vér fog folyni.

5. *Eljön az idő, amikor az Egyház mérlegre kerül. Eljön az idő, amikor a papok tévelyegni fognak. Megölelik azt az utat, amelyik vesztükbe vezet. Amikor úgy látszik, hogy minden összeomlik, akkor fog győzni az Egyház, mert jönni fog egy Péter nevű pápa, aki a győzelem útjára vezeti az Egyházat. (Ez a titok 2008.04.04-én lett nyilvános)*

A jövő megismerésével felelősség kell, hogy eltöltsön bennünket azért, hogy a Szűzanya által mondott nehézség, megpróbáltatás csökkentéséért tegyünk valamit, mely következtében esetleg megváltozhat a jövődőlés (lásd Ninive esete). Ezért kérjük, hogy minden arra nyitott szívű ember az Egyházért, a papokért, a szerzetesekért minden nap imádkozzon el

egy Hiszekegy... és

egy Most segíts meg Mária... imádságot!

(Szőkefalvi engesztelő imák, Stella Maris Alapítvány, 2011)

Szőkefalva Kárpát-medence egyedüli üzenethozó helye az elmúlt évtizedekben, melyet a helyi érsek főpásztor kivizsgált, és szabadon látogathatónak minősített. A hiteles magánkinyilatkoztatások követése ugyan nem szükséges az üdvösséghez, de azért kapjuk őket, hogy a hitünk útján a segítségünkre legyenek. Ezért érdemes komolyan venni az itt érkezett üzeneteket...

A 23 üzenet mellett 1999-ben és 2000-ben Rózsika öt titkot kapott, melyek közül az ötödiket csak 2008-ban volt szabad nyilvánosságra hozni. Ennek is már bő 10 éve.

Az első három titok az egész Földre vonatkozik: *gyakoribb természeti csapások, tűzvészek, szárazság, éhínség, földrengések, gyógyíthatatlan betegségek, sok apró gyermek elhalálása.* Ezek valóban egyre inkább teljesülnek. A 7 éven aluli gyermekek halálása lehetséges, hogy a sok-sok abortuszra vonatkozik, hiszen világméretben ma évente 40-50 millió abortuszt végeznek. Sajnálatos módon hazánk is kiveszi ebből a részét...

Az emberi szívekben lassan kihűl a szeretet – az emberek valóban egyre inkább elhidegülnek egymástól, ez többek között a liberalizmusnak és a fogyasztói társadalomnak köszönhető. Oly nehéz ma már időt szakítani egymásra, hogy a szeretetet gyakorolhassuk egymás között. Pedig a személyes kapcsolat az, ami táplálni tudja a szeretetet ember és ember között. Igyekez-

nünk kell megdolgozni ezért. Legalább a mi környezetünkben ne hüljön ki a szeretet.

Romániát egyelőre még nem érte utol az a csapás, melyet a negyedik titok emleget. Még van lehetőségünk imádkozni azért, hogy az a csapás enyhébb legyen, ne kelljen nagyon sok vérnek folynia.

Az ötödik titok kemény dolgokat idéz. *Az Egyház mérlegre kerül...* A Katolikus Egyház Katekizmusa is állítja, hogy Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételen, mely sokak hitét meg fogja ingatni (KEK 675). Erre ésszerű lélekben felkészülni, amennyire lehet. A lényeg, hogy az engesztelésben, a rendszeres imádságban tartunk ki mindhalálig. Az istenkapcsolatunk napi megélése a rendszeres imádságon keresztül a váratlanul érkező megpróbáltatásban biztos, hogy nagy segítséget jelent!

A papok tévelyegni fognak, a vesztükbe vezető utat választják... Ma Egyházunkban egyre nagyobb zavarodottságot tapasztalhatunk. Ezt Gobbi atyán keresztül is előre vetítette a Szűzanya több üzenetében. Ezért is kell kitartóan imádkoznunk papjainkért, püspökeinkért, hogy ha netán egyesek már rátévedtek erre a bizonyos útra, térjenek vissza! Vagy ha még nem keveredtek rá, akkor kerüljék el továbbra is. A mi böjttel támogatott imánknak igenis van ereje, szükséges ezt megtennünk pásztorainkért. Mert különben mi lesz a nyájjal pásztor nélkül, vagy rossz pásztorokkal?...

Amikor már minden össze fog omlani, akkor érkezik el a győzelem, melyben egy Péter nevű pápa fogja az Egyházat a győzelem útjára vezetni. Hogy ennek a Péter nevű pápának a jelenlegi keresztnéve lesz-e a Péter, vagy a pápává választásakor választja a Péter nevet, vagy Szent Péter visszatérve lesz a pápa, vagy egyéb változatot készít elő Isten, azt nem tudhatjuk. A mi feladatunk, hogy imádkozzunk, engeszteljünk, ajánljuk fel magunkat rendszeresen, és böjti felajánlással támogassuk meg imádságunkat. Bármi nehézség ér, ne csüggedjünk, tartunk ki a legvégsőig az igaz, tiszta hitben, mert csak azok jutnak be a mennybe, akik mindvégig kitartottak. Ehhez kérjük az égiektől a kegyelmet nap mint nap!

Jánossy Gábor



Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Nem mindenkinek adatott meg

„Nem mindenkinek adatott meg, hogy tervemet megértse, csak azoknak, akiket én hívok.

Szeretett fiaim, már mennyi ideje nevellek, kísérlek, vezetek felkészítvén benneteket arra, hogy felhívásomra választ adjatok? Szeplőtelen Szívembe gyűjtöttelek benneteket már az anyaméhtől kezdve, és én magam rendeztem el mindent számotokra az életben.

Életek egészen az én szeretetem mesterműve. Most a lehető leggyorsabban meg kell valósítanom tervemet minden ember javára.

A Szűzanya egyértelműen leszögezi, hogy csak azok értik meg tervét, kiket ő választott ki, ráadásul már az anyaméhben. Ebből az adódik, hogy ha valamit megértünk a Szeplőtelen Szívének diadalának tervéből, akkor nagyon hálásak kell, hogy legyünk azért, mert meghívott minket, meghívott engem az engesztelésre. Hálánk jeleként pedig folyamatosan azok kell igyekeznünk, hogy nevelhessen, vezethessen, hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szívének ajánlva magunkat, egyértelmű választ tudjunk adni. És azt a választ újból és újból szívből meg tudjuk ismételni. Csak így tudunk segíteni a Szűzanyának, minden ember javára.

Itt kevesen kaptak meghívást: de az Édesanya rajtuk keresztül szeretné felajánlani minden fiának a megmenekülés lehetőségét.

Nézzétek, közülük hányan haladnak a kárhozat útján! Ki segít nekik? Ki tartja vissza őket?

Nézzétek, hányan vannak, akik még fiatalon máris a halál műveit aratják, még mielőtt vethettek volna. Megmérgezte és megölte őket az a világ, amelyben élnek.

Mily sok nemes lelket sodor el ez a sötétség, amely az egész Egyházban elterjedt!

Hollandiában, ahol ez az üzenet született, kevesen kaptak meghívást. Sajnos Nyugat-Európának most már számtalan helyén a szülők hitetlensége miatt sem tudják a fiatalokat komoly hit felé terelni. Ezért kevés szív nyílik meg Isten, a Szűzanya felé. De Isten kegyelméből mindig van legalább néhány em-

A r ó z s a f ü z é r

ber, akit nem sodor el a sötétség, és a Szűzanya azokon keresztül igyekszik fényt vinni a sátán által megmérgezett világba. Hazánk engesztelő feladatai közé tartozik, hogy Európáért, a Világért, annak minél nagyobb mértékű megtéréseért engeszteljünk, az eltévelyedettek helyett is!

A Szűzanya fel is teszi a kérdést, hogy ki segít nekik? Engesztelésünk egyik feladata, imádkozni azokért, akik jelenleg nem tudnak magukért imádkozni megkötözöttségük, vagy tudatlanságuk miatt. Imádságainkban gondoljunk ezen lelkekre is!

Éld át újra fájdalmamat te, aki itt olyan paptestvérekkel is találkoztál, akik többé már nem hisznek. És folytatják szolgálatukat. Olyan tanítók, akik a tévedést terjesztik, olyan vakok, akik másokat is megvakítanak.

Szomorú olvasni, hogy attól, hogy egy pap elveszíti a hitét, attól nem feltétlenül hagyja abba a szolgálatát. Így viszont tévtanításaival sokakat sodor magával, ahonnan már nagyon nehéz visszajönni.

Engesztelő feladataink közé tartozik továbbra is a papokért való imádságunk és felajánlásaink (böjt, szenvedés felajánlása), az igazakért, hogy el ne essenek, a hitetlenekért, vagy kevéssé hívőkért, hogy hitben talpra állhassanak – mert Istennél semmi sem lehetetlen...

Éld át fájdalmamat ezen a helyen, ahonnan a progresszizmus és a hitehagyás szétáradt ebbe az országba és a világ sok részébe.

Ez az a hely, ahonnan Ellenfelem támadása kiindult: de ez az a hely is, ahol az engesztelés jeléül ma összegyűjtöttem Mozgalmam papjait, hogy velem imádkozzanak.

Ahol és amikor elárad a bűn, ott kiárad a kegyelem is. Sokszor fordult már elő, hogy a szent helyeken különösen támadt a sátán, de az is, amelyről itt halunk, hogy a sátán támadásának helyén indítja útjára az engesztelést a Szűzanya. Nagy spirituális csata zajlik most, imádkozzunk, böjtöljünk, hogy a jó úton maradhassunk!

Nem adatott meg mindenkinek, hogy megértse nagy tervemet. Ez az az óra, amikor minden meghívottnak válaszolnia kell.

Hamarosan már nem lesz több időtök, mert betelik az a szám, amelyet a Mennyei Atya határozott meg". (1977.10.01.)

Egyre tisztábban, egyre egyértelműbben kell kimondanunk ebben az egyre zavarodottabb világban az igent Isten szavára, a Szűzanya hívására, hogy ki tudjunk tartani a legvégsőkig. Az időnk most már sokkal rövidebb, mint 1977-ben volt. Mostantól már biztos, hogy gyorsabban betelik az a szám...

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

Elmélkedési gondolatok

Fájdalmas szentolvasó

Aki érettünk vérrel verítékezett

Jézus a ma tapasztalható végtelen Isten tagadás miatt szenvedett – vajon talállok-e hitet, amikor visszajövök?

Engesztelő imádságaim növelésével akarok-e segíteni Jézus fájdalmán?

Akit érettünk megostoroztak

Jézus vállalta a leírhatatlan szenvedéseket keresztútján, lelkünk áráként.

Csütörtök éjszakánként akarok-e valamennyit imádságban tölteni, bele gondolva az értem vállalt keresztútjának szeretet-mélységébe?

Akit érettünk tövissel koronáztak

Jézus végtelen alázatban viseli el a kigúnyolását.

Ha megszólás, bántás ér hitemért, Jézushoz társulva el tudom-e viselni alázatban azt?

Aki érettünk a keresztet hordozta

Jézus, a bűn nélküli, akarta végigcsinálni keresztútját, szeretetből.

A méltán rám nehezedő keresztet akarom-e vállalni, szeretetből?

Akit érettünk keresztre feszítettek

Jézus halála előtti perceiben a Szűzanyára bízott bennünket.

Én milyen gyakran bízom magam a Szűzanyára, vagy Jézus oltalmába?

Jánossy Gábor

Dicsőséges szentolvasó

Aki halottaiból feltámadott

Jézus Krisztus harmadnapra feltámadott, ahogy előre mondta. Újból átlépte az evilági korlátokat.

Miért kételkedem a föltámadott Krisztus valós jelenlétében az Oltáriszentségben?

Aki a mennybe felment

Jézus Krisztus a mennybe felment, ahonnan vissza is jön, akár hamarosan. Fel vagyok-e készülve lelkileg a felhőkön történő visszaérkezésére?

Aki nekünk a Szentlelket elküldte

Pünkösdkor a Szentlélek átformálta a Szűzanyára hagyatkozó, vele imádkozó hívők lelkét.

Mennyire akarok, tudok a Szűzanyára hagyatkozni, vele imádkozni, hogy a Szentlélek egyre krisztusibbá formálhasson?

Aki téged, Szent Szűz a mennybe felvett

A végtelenül alázatos Szűzanyát halálakor Jézus magához emelte a mennybe.

Napi tevékenységeim közben igyekszem-e az alázatot rendszeresen gyakorolni?

Aki téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott

A Szűzanya végigvitte vállalt feladatát. A Szolgálólányt a mennyben királynői korona illette.

A Szűzanya példáját mennyire tudom nap mint nap követni, hogy a palástja védelmét kiérdemelhessem?

Jánosy Gábor